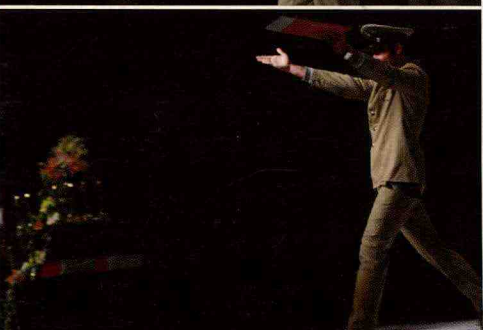
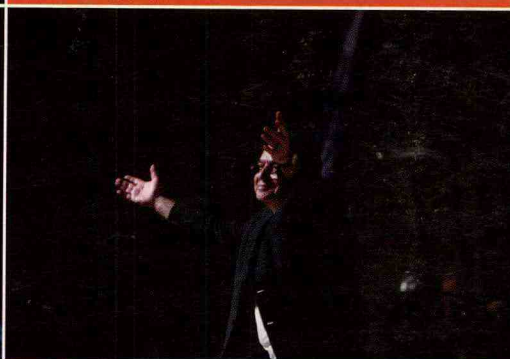

Theater 87

No.10
Friday
January 30th

Daily Bulletin of the 27rd
International Fajr Theater
Festival

A Review on "The Castle" Directed by Thomas Schweigen ***Sleep in the Dark Castle***

By Mahdi Nasiri

The first issue which can be considered in the play, "The Castle" directed by Thomas Schweigen is the adaptation of a literary work for stage. Schweigen has based his play on a novel by Franz Kafka and the subjectivity of Kafka's works and the domination of dialogues in the structure of performance are obviously traceable. The play begins with words and all events and subject matters are totally dependent on dialogues. Consequently narrative, dialogues and monologues attract the attention more than visual elements. The result is that the audience who is unfamiliar with the language, for example Iranian viewers are less encountered with theatrical action and visual elements to enjoy them in the play.

From the other hand, in terms of atmosphere, the show represents the same in the works of Kafka. This similarity is manifested through the semi-expressionistic mood, the usage

of light and the subjectivity revealed by faces and figures of actors. Schweigen has employed lights as the most significant element of performance rhythm. The mostly dark scene has highlighted the mis-en-scene as well as dramatic and visual aspects of the work. But all these raise a basic question. Was it necessary that it played with such performance and technical approach to be staged in grand Vahdat Hall? Perhaps it was better for it to be staged on Hall with less distance to the audience, so it could better communicate with them and conveyed its subjective influence in a more practical manner.

As the result of distance between the viewers and stage in Vahdat Hall, "The Castle" had actually lost its influence. The problem is particularly doubled in the case of Iranian audience who are already cannot communicate with the language of the play. Of course Schweigen has carefully

fragmented his work through the logic of performance and a completely disciplined structure. From this aspect "The Castle" is so much dependent on a kind of engineering of narrative elements and the structure arrangement of narrative details

From the other hand, such approach has reduced the influence of other structural elements for example acting. It's perhaps one of the other reasons that "The Castle" cannot fully communicate with the Iranian audience who are mostly concerned for the acting and content.

Anyway, "The Castle" is a special and different kind of drama which has been experienced in Iranian theater although with other forms and approaches. But it seems that the play has not satisfied the audience of Fajr Theater Festival who last year had a good experience of watching the play, "Mother Courage and His Children" from Germany in Vahdat Hall.

Daily Bulletin of the 27th Fajr International Theater Festival

General Director: Hossein Mosafer Astaneh / **Editor-in-Chief:** Jalil Akbari Sehat / **Editorial Director:** Azadeh Sohrabi
Art Director: Farshad Al-e Khamis / **Photo Editor:** Reza Mo'atarian / **Reviews Editor:** Neda Entezami
English Section Editor: Ali Ameri / **Assistant Editor:** Farzaneh Tariverdi / **Layout Assistant:** Somayeh Khamseh
Contributors: Hassan Parsa'ei, Manouchehr Akbarlou, Reza Ashofteh, Navid Dehqan, Bahman Abdollahi, Mojgan Banan, Ensyeh Karimian, Mahdi Nasiri, Mahdi Azizi, Omid Binyaz, Bahareh Borhani, Abbas Qafari, Payman Shoqi
Photographers: Foroutan, Erfanian, Mousavi, Rostami, Sasani, Salmanzadeh, Payami, Inanlou, Hassani, Lotfizadeh
Type Setting: Ebrahim Najafi / **Edit and Proof Reading:** Darioush Azad
Special Thanks to: Hossein Parsa'ei, Hossein Norouzi, Rasoul Sadeqi, Jalal Tajangi

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر
شماره دهم، جمعه، یازدهم بهمن ماه ۱۳۸۷

An Interview with Awad Hassan Alimam *Crucible* *Watch*

The rituals and costumes of Muslim people are among the attractions of theater. Founded in 1989, Albugga Theater Company from Sudan has performed traditional and ritual plays in different countries to represent an Islamic-African country to the world. "Sinnar Crucible" directed by Ali Mahdi was one of the works participated at Islamic Nations Theater section of the 27th Fajr International Theater Festival. We have an interview with Awad Hassan Alimam one of the actors of this play.

What are the important features of this drama that we must know?

This play is originated from the rituals and traditions of Sudan people which is performed by dance, singing and formal movements. It has been performed for a number of years that we have performed it for the audience in various countries.

So, doesn't it even have a definite story?

No, it does not even have a dialogue either. The show is based on local dances and traditional songs of Sudan. We don't have a story, but what we ever staged is exactly the same thing that these people do in the day and night. We have tried to perform it in both imaginary and real aspects.

Alimam the Actor of "Sinnar" from Sudan

Sudan

What devices did you use for your work?

We used colored cloths, musical instruments and simple props to convey the general concept of this play to the audience. We didn't want to be complicated.

How were you invited to Fadjr Theater Festival?

We received an invitation from Fadjr Theater Festival to participate at this event. We send our filmed performance for the festival and our work was approved. Then we found the opportunity to come to Iran and we are pleased about that.

What is the objective of your play and how do

you influence the viewers?

Through this play, we are going to make a dynamic relation with people from other countries. In a way we want to introduce the traditions of our country. We like that people of other countries know what Sudanese is wearing, how they cook or arrive to battle fields. In "Sinnar Crucible" we had made a bridge between our Islamic and African aspects to inform the others about our national status. We have used an African musical instrument, but the other things belong to Sudan and its the same aspect which should be noted by people in the other countries.

***So long, we look forward
to seeing you again!***

The 27th Fadjr International Theater Festival wrapped up. In this festival and on these pages we hosted our International guests who included theater artists, scholars and festivals' directors coming from various countries. The art of theater is a sublime way of communication between people and individuals. This festival tried to provide a ground for such communication and enabled us to get together. So we bid you farewell and hope to host you again!

روزنامه سینما و هنر جشنواره فجر
شماره پنجم جمعه ۱۳۸۷

هنرپیشگان ایرانی هم کوشش بسیار کردند. بهترین آنها بازیگر نقش دانشجو بود. با این همه بازی آنها، در مقابل بازی انگلیسی‌ها کم رنگ بود. باورنداشتم که هنرپیشگان مانمی توانستند همپای همکاران انگلیسی شان بازی کنند. از دکتر دونچر و ویچ پرسیدم، ایده نمایش از کی بود، گفت از آتیلا سال گذشته وقتی با نمایشی به انگلیس آمده بود. به ما پیشنهاد کرد این نمایش را با هم و در ایران اجرا کنیم. پرسیدم با هنرپیشه های ایرانی چند روز تمرین کردید. گفت چهار روز! چرا این قدر کم؟

دوشنبه، ۷ بهمن / روزهای دن کیشوت

مس این نمایش خیابانی، کار برزی زن را سال گذشته، در میدان مقابل کاتدرال شهر هام، آلمان دیدم و چنان مجذوب نمایش هنرمندان لهستانی شدم که کار آنها را به جشنواره تئاتر فجر پیشنهاد کردم و آنرا پذیرفتند. این شاهکار میگوئل سروانتس در سال ۱۶۱۳، به زمان فرمانروایی فیلیپ سوم، در اسپانیا چاپ شد. سازمان «انکیزیسون - تقیث عقاید» که در سال ۱۱۶۱ به رهبری پاپ اینوسنس سوم (جالب است) که وازه رهبری پاپ اینوسنس در لاتین به معنای «بی گناه» است،) زیر نظر کلیسا آغاز شده بود، در زمان سروانتس هنوز برقرار بود. با این تفاوت که در این زمان شخص شاه رهبری این سازمان را به عهده داشت. به موجب فرمانی که فیلیپ سوم، در سال ۱۶۰۹ صادر کرد بازمانده چند سده پیش مقیم آنجا بودند مجبور به ترک اسپانیا کردند. سروانتس نخستین نویسنده اسپانیایی بود که به حمایت از مسلمانان، مخفی کردن آنها از چشم پادشاهان حکومتی، یا یاری آنها در هجرت به مراکش و تونس

همت کرد. کار گروه «زن» برداشتی بود امروز از اثر سروانتس. دن کیشوت، بیمار و پرستار او سانچو پانسا، به اسارت دو گروه افتاده اند: یکی کشیشان و زنان تارک دنیای شان، دیگری پزشکان و پرستارهای آن. هر دو گروه به ظاهر خیر خواه و در واقع در اندیشه زیر سلطه در آوردن او هستند؛ خواب او را به کابوس تبدیل می کنند، کتاب هایش را می سوزانند. برایش مجلس رقص برگزار می کنند که نه شادی بلکه رقص مرگ است. پر فورمنس هنرپیشگان، نوازندگان، رقصندگان، نورپردازان و دیگر تکنیسین های گروه که نمایش های خیابانی خود را از سال ۱۹۷۷ در شهر «کراکا» ای لهستان، آغاز کرده اند، در پارکینگ تالار وحدت نمایشی بس چشم و گوشنواز بود. «چنین کنند بزرگان چو کرد باید کار».

مریض خیالی

نمی دانم امسال، با این همه برنامه های جالب تئاتر، چه مشکل هایی در کار بوده است، که درباره گروه ها و اجراهای شان تا امروز هیچ برشوری و کاتالوگی، به دست من تماشاگر نرسید، تا بدانم نمایش هایی را که می بینم چه گروهی، با چه فلسفه و هدف و پیامی ساخته است. بر تولد برشت در تئوری هایش اصطلاح «تاریخی کردن» را آورده است. منظور او از این اصطلاح این است که وقتی اثری کلاسیک حرف دل امروز ما را می زند نیازی به باز نویسی آن را نداریم. نمایش «مریض خیالی» مولیر را هنرمندان فرانسوی، به کارگردانی «گی سیمون» در شیوه «کم دیال دل آرت» با همان لباس ها، بدون دخل و تصرف و تفسیر و «به روز کردن»، (بیماری ای که به هنرمندان جوان تئاتری ما هم سرایت کرده است)، به همان زبان عصر مولیر و فوق العاده اجرا کردند.

سه شنبه، ۸ بهمن / رستم و سهراب، با بازی هنرمندان مجارستانی

چه قدر ساده، چه قدر صمیمی. سمیرا اسپنایی و ریتا سیستنی، با سه خانم هنرپیشه دیگر مجارستانی، به زبان فارسی و مجار، قهرمانان اسطوره ای فردوسی: رستم و سهراب و افراسیاب را گاه روایت و گاه بازی کردند و نگاره های دلنشین آفریدند.

رستم و سهراب / به کارگردانی: سلطان عثمانوف

در طول این همه سال که دارم نمایش می بینم، هرگز تا این اندازه به هنگام تماشای نمایش هنرمندان بزرگ تاجیکی، متأثر نشده، به گریه نیفتاده ام. «پسر کشی»

در تاریخ ایران بی سابقه نیست، شاه صفی و نادر شاه از آن میان اند. کشته شدن سهراب به دست پدرش رستم، از شورانگیزترین و دردناک ترین صحنه های شاهنامه است. نه، هنرمندان تاجیک این تراژدی را برای گریستن مسن و مانیا فریده بودند. کار آنها نمایشی آیینی بود. از علامت ها و نشانه ها بهره گرفته بودند. صحنه نمایش خطی بود، به روال گود زورخانه ما که چهار سوسویس را چهار پرنده به منقار می کشیدند. پهلوانان اسطوره از رستم و تهمنه و سهراب کوچک، سهراب جوان و افراسیاب و گرد آفرید، به نوبت به این گود مقدس می آمدند، به حرمت خاک زمین را بوسه می زدند. جنگ و ستیز آنها با نیزه و تیر و شمشیر نبود، با بند و طناب بود. (که در بند کس بودن، خود نشان از عشق است) و چون از کار و سخن باز می ماندند، پایین دور گود می نشستند. به سکوت. نمایش با ورود آوی و پسرش به گود مقدس آغاز شد. این پیرفسانه سرا، چه نیکو اشعار فردوسی را می خواند، چه آوازی، چه حضوری و چه هیبتی. چه نیازی است حکایتی را باز گو کنم که همه می دانند. سخن فردوسی از زبان سهراب پیوند دو ملت ایران و توران بود که همدل و همزبان بودند و سخن رستم دفاع سرداری محافظه کار از آبروی لشکرش. نمایش با سوکواری تهمنه و همبازانش پایان یافت. همراه با نوای دلخراش فلوت، که انگاری پژواک کوه بود، سرآخر رقص آیینی مرگ را از روستایی در ولایت خجند شاهد بودیم و آشکار و پنهان گریستیم. زنده باشند و پاینده هنرمندان تاجیکی ما.

چهارشنبه، ۹ بهمن / دیوار

این نمایش را «بسیک، پریش ویلی» کارگردان آن به شیوه نمایش عروسکی از گونه انگشتی آن و برپایه موسیقی ای به همین نام از گروه «پینک فلوید»، در اواخر سال های ۱۹۵۰ ساخته و پرداخته بود. موضوع و متن ترانه های این گروه فروریختن و براندازی دیوارها بود. نمایش گروه پریش ویلی از گرجستان هم در همین راستا بود. در شعر معروف و درخشان سهراب سپهری «روزی خواهم آمد...» نیز، که در همان سالها سرود، سخن از فروپاشیدن دیوارهای رابطه و آزادی است. نمایش هنرمندان عروسک باز گرجی ما با سقوط دیوار و نمایان شدن دست های آزاد شده آغاز شد و سرآخر با آشنایی و هم پیمانی و هم بستگی و دوستی، در آغوش موسیقی «پینک فلوید» پایان گرفت. نمایش هنرمندان گرجی جشن هنر دست های هنرمند آن دیار بود.

جذبه های جشنواره تئاتر فجر

ایرج زهری

را تماشا می کردم، حس کردم داریم، همه تماشاگران با هم، در عالم شعر و بازی و موسیقی سیر می کنیم، زهری صبری، دست مریزاد.

آدینه، ۴ بهمن / «عجیب ولی واقعی»
 نمایش، گویی سر آغاز آفرینش بود، که با دریای متلاطم نور و همه هم صوت آغاز شد. دو انسان، دو نوزاد، از فراز ناپیدا سقوط کردند. حیران و سرگشته، میان درهای بسته، به هم می خوردند، می افتادند، بر می خاستند، در هم می پیچیدند، یکی می شدند، دو تا می شدند، خطر در هم می کردند، خودشان را به داریست ها می آویختند، راه گریز، راه برگشت به اوج را می جستند. هیهات که وقتی به مقصد و مقصود، نور و صدا رسیدند دوباره سقوط کردند. زنده باد یاسر خاسب و علی اصغری، که با هنر بدن خود نگاره های درخشانی خلق کردند.

دست نوشته شده های پیدا شده در ساراگوزا

پاول ژکو تاک سال گذشته نمایش «چه مرد ظالمی» را آورده بود که تفسیری نواز «مکبث» و چه اجرای درخشانی بود.

ژکو تاک این بار برداشت تازه ای از نوشته فیودور داستایووسکی عرضه کرده بود. فضای شکنجه و مرگ، عصر تقنینش عقاید. اول کتاب ها را سوزاندند، پس از آن عصر تقنینش عقاید. اول کتاب ها را سوزاندند، پس از آن

نویسنده ها را، دانشمندانی که تفسیر خلقت از دیدگاه کشتیشان را زیر سوال بردند، نظیر جور دانو برونو و کنار آن مردان شجاع زانی را که ادامه دهنده راه نخستین

پزشکان عالم اند، به تهمت جادوگری با آتش سوزاندند. این فاجعه تاریخ در اسپانیا آغاز شد و در ایتالیا و فرانسه و آلمان و آمریکا، تا سده گذشته، با کتاب سوزی در سال

۱۹۳۲ و به دنبال آن آدم سوزی در بازداشتگاه های آلمان نازی ادامه یافت. ژکو تاک در نمایش سیاه پوش را سوار حضور همه جانبه پاپ و کشتیشان سیاه پوش را سوار بر چوب پا، نبرد میان مخالفان و طرفداران آزادی اندیشه

و بیان راه، کتاب سوزی و تصلیب را از طریق هنر بازیگری، تصویر سازی، نور و موسیقی، بدون سخن، پراز شور و حال به نمایش گذاشت.

شنبه، ۵ بهمن / متابولیک
 معنای لغوی این واژه سوخت و ساز، تبدیل و دگرگونی مواد غذایی در بدن است. آتیلا پسبانی تصاویری گوناگون و چشمگیر از زندگی، بیشتر از مرگ به تماشا گذاشته بود: لباس عروسی بدون سر، پیرمردی نشسته، بی هوش و گوش روی صندلی چرخ دار، متنی که در اجرای اول به زبان انگلیسی و در اجرای بعد به

چهارشنبه ۲ بهمن / شکار روباه

دکتر علی رفیعی در هنر صحنه آرایشی تئاتر ما همتا ندارد. نمایش او اول از همه لذت بصر است. چقدر در این نمایشنامه تمثیل «روبا» زنگوله به گردن «درناک» است. تصورش را بکنید: جناب آغامحمد خان روباه می آویزد و می کند، محض تفریح به گردن او زنگوله ای می آویزد و روباهش می کند. چه رهایی و حشتناکی! روباه زنگوله به گردن خود او نیست؟ آغامحمد خان فاجار کار رفیعی همتای ریچارد سوم شکسپیر است، ریچارد غوزی بود شاه او خواجه. هنر پیشه ای که نقش آغامحمد خان بازی می کرد خیلی خوب بود. کارگردان / نویسنده بیش از همه، چه در متن، چه در بازی، روی نقش آغامحمد خان کار کرده بود. احساس می کردم، به پرداخت نقش های دیگر و بازی هنر پیشه های آن نقش ها کمتر از آنچه می بایست توجه شده بود. تراژویی را می دیدم، یکی از کفه هایش خیلی بالاتر از کفه دیگر، تردید ندارم که رفیعی، شرح حال آغامحمد خان را خوب مطالعه کرده است. کاش بروشوری منتشر کرده بود و درباره برداشت اش از زندگی قهرمان نمایشنامه اش توضیح می داد.

کرگدن

این نمایش را من پیش از آغاز جشنواره دیدم. کرگدن یونسکو تصویری ذهنی از ضرب المثل «خواهی نشوی رسوا هم رنگ جماعت شو» است. آنهایی که می خواهند خودشان باشند، توهر فضایی و بهر مناسبتی رنگ عوض نکنند، البته زندگی برایشان سخت می گیرد، در عوض از خودشان قلباً راضی هستند. دسته دوم آدم هایی هستند که می خواهند، به خاطر دوروز زندگی خوش و بی درد سر، با جماعت هم رنگ بشوند، ولی نمی توانند. «برینگر» در نمایشنامه اوژن یونسکو از این دسته است. وقتی کرگدن ها همه جا رفتند، بیخسید فتح می کنند، برینگر هم می خواهد شاخ و دم در آورد و کرگدن بشود ولی نمی تواند. به این جهت آخر نمایش شعار می دهد که می خواهد آدم بماند. نمایشنامه یونسکو که در اصل عنوانش «کرگدن ها» است، در واقع یک تراژدی مضحک است. فرهاد آتیش هنر پیشه توانایی است. من کارهای جالب دیگری را از او دیده ام.

پنجشنبه، ۳ بهمن / زمین و چرخ

نمایشی به زبان دو عروسک، با تکیه روی حکایت های مثنوی مولانا. از راز و نیاز شبان با خدا تا طوطی و باز رگان و این همه تکیه بر موسیقی، عروسک ها بر بودند، نشانه خاک و آب، و عروسک بازان چه زیبا چرخش زمین و دریا را نشان می دادند. من وقتی این اجرای زیبا

فارسی خوانده می شد (من اجرای انگلیسی آن را شاهد بودم) مضمون متن زمزمه کسی بود به گوش دیگری، صحبت از محبت بود و سر آخر یک دستورا آسپزی! تصویرهایی که پسبانی خلق کرده بود زیبا بود، با وجود این نتوانستم با متن نمایش او ارتباط برقرار کنم. در کار او حالت معلمی و شاگردی را دیدم، معلمی که نمی خواهد، یا نمی تواند از شاگردش یاد بگیرد. چطور دیگر: چگونه می شود که آدم به عنوان کارگردان بتواند از خود نویسنده اش فاصله بگیرد، تا بتواند نوشته اش را بهتر درک کند و بهتر نشان بدهد؟

یکشنبه، ۶ بهمن / باغ آلبالو

امشب همار و ستا، همسر هنرمند حمید سمندار، یان مرا به تماشای «باغ آلبالو»، شاهکار چخوف برد. هنر پیشگان انگلیسی و ایرانی، به کارگردانی دکتر الکساندر ساشا دو نجر و ویج اداره تئاتر را خانه خانواده روسی نمایشنامه گرفته بودند. کافه تریای طبقه اول اداره تئاتر شده بود. صحنه آخر نمایش، که از یک طرف در آن جشن می گیرند، دختر خانمی شعبده باز، چشم بندی می کند و گروه موزیک نوازندگی و از طرف دیگر باغ آلبالو را به حراج گذاشته اند: حیاط خلوت اداره تئاتر را که در حالت عادی گریزگاه سیگاری هاست، به جای باغ آلبالو، راه پله ها و سالن تمرین و صحنه تئاتر را به جای دیگر اطاق های خانه اربابی در نمایشنامه. یکی دیگر از ابتکارهای درخشان این نمایش همکاری کارگردان و بازیگران انگلیسی با آتیلا پسبانی و چند هنر پیشه دیگر ایرانی بود، که نقش های دو دختر و آن «همیشه دانشجویی» «باغ آلبالو» را به عهده داشتند. آتیلا هم نقش برادر خانم صاحبخانه را داشت. بازیگران انگلیسی با تمام وجود بازی می کردند، بهترین آنها خود خانم و همیار او بازیگر نقش لوکا، نوکر پیر خانواده بود.

نگاهی به نمایش «همه چیز درباره آقای ف» قابلیت‌های نهفته اثر

مهدی عزیزی

آرش عباسی نویسنده توانایی است و در این شکی نیست. اما این که آیا عباسی کارگردان و یا بازیگر توانایی هم هست باید قدری درباره‌اش تأمل کرد. نمایشنامه «همه چیز درباره آقای ف» نمایشنامه ای به غایت توانمند و پویا است. اما اجرایی شدن یک نمایشنامه پویا و نوظهور بر صحنه و همراه کردن تماشاگر با اثر قدری دشوار است. داستان نمایش درباره یک خواننده بخت برگشته بدشانس است که در محله‌های پائین شهر در مجالس و مهمانی‌ها آواز می‌خواند و شندرغاز گیرش می‌آید. اما با مصائب و معضلات بسیاری نیز دست و پنجه نرم می‌کند. اما بروز بیماری ریوی اش سبب می‌شود تا با همراهی دوستش ایی از مزیت‌های این شرایط خاصش که به نوعی اتفاقی برایش بروز کرده، بهره‌مند شود. این تمام قصه است، داستانی نو، جسورانه، پویا و در پس رویدادهای اجتماعی. اما تصور کنید این نمایش را باید یک ساعت در یک فضای بسته تماشا کنید. دیگر این شما نیستید که در حریم شخصی‌تان یک کتاب یا نمایشنامه می‌خوانید. شما به همراه عده‌ای دیگر به تماشای نمایشی نشست‌اید که با بازی یک بازیگر مقابل دیدگان شما روایت می‌شود. از تعارف تکه پاره کردن که بگذریم؛ نمایش قابل قبول و خواندنی آرش عباسی در اجرا اگر تکیه بر متن را از آن کنار بگذاریم در حد یک نمایش معمولی است و گاهی رویه پس است تا به پیش. دو نکته در اینجا قابل تأکید و اشاره است: ابتدا توصیه نگارنده به آرش عباسی شاید این نکته باشد که اگر عباسی در این نمایش بازی و کارگردانی نمی‌کرد و تنها و تنها به عنوان نویسنده حضور داشت شاید ماحصل چیز دیگری از آب در می‌آمد. بیشترین نقطه ضعف نمایش در بازی آرش عباسی نهفته است. به نظر می‌رسد آرش عباسی تلاش می‌کند خودش را کنترل کند و یاد در پاره‌ای از اوقات به خودش نهیب بزند که باید این کار را بکنی و آن کار را نکنی و این حرف را نزن. این نکته مهم‌ترین نکته در بازی - کارگردانی آرش عباسی است که به گفته بسیاری از اهل فن، هر گاه تعدد شغل و جایگاه پیدا می‌کنی، به همان اندازه دچار نقص‌های فاحش در اجرای یک اثر خواهی شد. آرش عباسی تلاش کرده است. این کارگردانی کردن را به حداقل برساند و به متش وفادار باشد. در واقع اگر کارگردان تلاش می‌کرد بازیگری را برای این نمایش بر می‌گزید تا بیشتر بتواند بر ماهیت اجرایی اش تأثیر گذار باشد بهتر بود. نکته دیگر این اثر؛ حضور بیش از حد و بی‌مورد صدا در نمایش است که حالا اگر در اینجا هم یک کارگردان دیگر جایگزین آرش عباسی می‌شد، شاید با کم کردن از صداها به شخصیت‌های نمایشی می‌افزود و یا در قالبی دیگر آن را به اجرامی گذاشت. در حقیقت نمایش «همه چیز درباره آقای ف» قابلیت‌های بسیاری در نهان و نهفت دارد که می‌باید در ممارست آشکار بدن‌ها دست یافت در واقع اگر آرش عباسی قدری از پرگویی‌های صوتی نمایشش بکاهد و اجرای صحنه‌ای نمایش را به دوش کسی غیر از خود وانهد آنچه بر صحنه رخ خواهد داد می‌تواند اثری آتش افروز باشد. ریتم مشخص اجرایی متون آرش عباسی شاید یکی از دلایلی باشد که این نویسنده و کارگردان جوان بتواند آن را در میان غوغایی در نوشته‌های عمیق و با بی‌سروته‌به‌وضعیتی ثابت و مدرن بدل سازد. آرش عباسی می‌تواند نویسنده برگزیده‌ای باشد و طبعاً کارگردانی ارزنده‌تر، اما قرار گرفتن و خرج کردن تمامی توانایی‌ها سبب می‌شود، قابلیت‌های بیشتری رنگ ببازد.

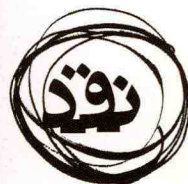
نگاهی به نمایش کابوسهای پیر مرد بازنشسته خائن ترسو کارنادر برهانی مرند

خانه اشباح

رضا آشفته

شدن یا نشدن این متن‌ها را رقم خواهد زد و نوشتن درباره واقعتاً هادامنه ماندگاری را از زمان و مکان عبور خواهد داد. حقیقتی که در آثار شکسپیر وجود دارد از تاریخ بالاتر است و در آن قلب تراژدی جاری است. این نگاه نویسنده است که دامنه چنین اقتداری را برای آثارش فراهم می‌کند. برهانی مرند در کارگردانی هوشمندانه، میزانشن‌های تو در توی اثرش را با رفت و برگشت‌های چندگانه کد گذاری می‌کند. تکرار یک حرکت برای چندبار و حتی با کمی تغییرات جزئی از فضای سیال و رو در رویی واقعیت و فرا واقعیت را معلوم می‌سازد. فیزیک و متافیزیک در هم خلط می‌شود تا واقعیت‌های برجسته یک زندگی به نشانه بخشی عمده از یک ملت مشخص شود. مسأله خانواده خسرو درست واقعیت‌های تلخ عمده خانواده‌های ایرانی - طبقه متوسط - است. آدمهایی که به رشد، توسعه و سعادت جمعی بهیامی دهند و در آن اتفاقات زیبایی برای ترقی رخ می‌دهد اما در این خانواده جز مر ترضی، مایقی تقریباً متوقف شده‌اند و مر ترضی نیز در آمریکا به مسائل نامربوط گره می‌خورد و سر از ناکجا درمی‌آورد. البته ناپدید شدن مر ترضی هم از جمله موارد گنگ داستان است. صدای او را می‌شنویم اما از منظر کدام راوی؟ اصلاً معلوم نیست. آیا روح پدر سر از گوانتانامو در آورده است؟ باز هم مشخص نیست. میزانشن پایانی نیز با کمی تأمل مشخص تر خواهد شد. در این موقعیت معلوماً به داد مخاطب برای درک بهتر واقعیت‌ها به کار خواهد آمد. چنانچه شخصیت‌ها هر یک به خوبی توسط بازیگران به نمایش در می‌آیند و البته کار امیر جعفری کمی سخت تر شده است. او که اغلب با کلمات در کارهای قبلی بازیهای شنیدنی را قابل رویت می‌ساخت حالا کمی صامت شده و بازی در مکث و سکوت‌ها و البته با کمی کلمات شیرین و با مزه و تکرار یک مونولوگ درباره کاشتن و هرس کردن و غیره جذابیت ویژه‌ای پیدا کرده است. حضور مجید صالحی و ارانه یک بازی شیرین هم کمک بزرگی برای تداوم یک اجرا خواهد بود و دهان خیلی‌ها بسته خواهد شد که چرا بازیگر از تلویزیون و سینما آورده اید. دیگران هم دست مریزاد دارد حضورشان. همه در یک طراز قرار می‌گیرند تا فرود نامأنوسی بر تراژدی یک خانواده ایرانی احساس نشود. اگر مجهولات متن پاک شود ما با یک متن و اجرای مطلوب روبرو خواهیم شد. البته مرگ و صدای ناصر هنوز در پیغام تلفن و تکرار آن برای وضوح بیشتر نیاز به دستکاری دارد اما این تغییر در مقابل وضوح بقیه مسائل مطروحه از جدیت پایین تری برخوردار است.

یک خانواده ایرانی پس از سال تحویل، در صدد هستند به فرمان بروند تا ایام تعطیلات را در طبیعت بگردانند. اما پدر را اتومبیلی زیر می‌گیرد و روح سرگردان او در خانه از گذشته تا امروز را مرور می‌کند. فضای سیال ذهن پیوند زمانی را از گذشته دور (آغاز تحولات انقلاب ۵۷) تا آینده نزدیک (سال نوی ۸۸) را در بر می‌گیرد. مرد بر تک تک فرزندان خود و تلاش‌های بی‌وقفه و مادرانه همسرش آشنا می‌شود. این بار بدون واسطه و ریا در جریان چند و چون ماجراها و شخصیت‌ها قرار می‌گیرد. البته او می‌تواند از زمان عبور کند و خیلی راحت همه چیز را پس و پیش کند تا حقایق زندگی بیشتر عیان شود. خانواده به نشانه بخشی از میهن کار کرد استعاری خود را حفظ می‌کند تا ما با سرنوشت و فراز و نشیب‌های یک مرد سیاسی در کشور خود آشنا شویم. البته در این بین هنوز ایهاماتی وجود دارد که مسیر اصلی داستان را کمی مجهول نگه می‌دارد. باید در نمایشنامه به چنین ایهاماتی غلبه شود. مرد چه خیانتی کرده است؟ اگر او خائن نیست و سوء تفاهم ایجاد کرده است، باید بتواند این سوء تفاهمات را برای دیگران یا دستکم برای تماشاچی آشکار کند. مرد اگر فرزندان نمی‌تواند به درس و مشق در دانشگاه آن هم به دلیل پیشینه سیاسی‌اش ادامه دهند پس چطور خود استخدام دولت بوده و تا مرحله بازنشستگی پیش آمده است؟ هنوز حضور مر ترضی و ارتباط آن با ناسا، برج‌های دوقلوی تجارت جهانی و زندان گوانتانامو مشخص نیست. اگر او مهندس تجارت جهانی است پس ارتباطش با ناسا چگونه است. شاید هم این خط و ربط‌ها باشد و بازیگران به شتاب آنها را مطرح کرده باشند. در هر صورت این موارد کمی گنگ و نامعلوم به نظر می‌آید. پایان هم با توجه به تاریکی و ارانه دیالوگ توسط سه نفر کمی بیشتر از حد معلوم مجهول است. معلوم شدن همه این موارد کمک می‌کند تا آنچه مدنظر برهانی مرند است، زودتر به ذهن مخاطب برای رسیدن به یک جمع بندی کمک کند. کابوس‌های پیر مرد بازنشسته خائن ترسو در ادامه دو متن کار شده توسط برهانی مرند است. یکی تیغ کهنه - به قلم امیر احمدی - و یکی دیگر چپستا به قلم خود برهانی مرند. در این دو متن مسئله انقلاب ایران در سال ۵۷ و از کودتای مرداد ۳۲ و در دومی مسئله مهاجرت ایرانیان پس از انقلاب به خارج مطرح می‌شود. حال در این متن تازه مسئله مهاجرت و تاریخ انقلاب از ۵۷ تا امروز مطرح شده است. نگاه به تاریخ از منظر جامعه‌شناسی یک وظیفه درست بر گردن نویسندگان هر کشوری است اما استناد به واقعیت، تاریخ مصرف دار

فرشید بزرگ نیا

انسان و دغدغه‌هایش

در تئاتر، انسان و دغدغه‌هایش برای من مهمترین مسئله است. ما انسانیم، به‌طور جمعی زندگی می‌کنیم و نمی‌توانیم منفک از حوادث و اتفاقات جامع باشیم. این را فرشید بزرگ‌نیا بازیگر و کارگردانی که در تئاتر فجر امسال مورد تقدیر قرار می‌گیرد می‌گوید. او با این تقدیر احساس می‌کند زحماتی که سال‌ها کشیده، دیده شده است. بزرگ‌نیا در روستا زندگی می‌کند. «ده چشمه» از توابع شهرستان فارس در چهارمحال و بختیاری، او اولین انجمن نمایش روستایی را تأسیس کرده است. انجمن نمایش ده چشمه سال ۷۹ در روز جهانی تئاتر به‌عنوان برترین انجمن نمایش ایران انتخاب می‌شود. اعضای این انجمن محدود به اهالی روستا نیستند، بلکه از شهرهای دیگر استان نیز در انجمن ده چشمه عضویت دارند. بزرگ‌نیا از استقبال مردم روستا از نمایش می‌گوید: ما چون تا یک سال پیش سالن نداشتیم مجبور بودیم فقط نمایش‌های میدانی را اجرا کنیم که البته با استقبال خوبی مواجه می‌شدیم. حدود یک سالی است که در فرهنگسرای اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی فارس سالن تأسیس شده. من دو نمایش در آنجا اجرا کردم و استقبال مردم خوب بود. از نمایش‌های صحنه‌ای بزرگ‌نیا که خود نیز در آنها بازی کرده است می‌توان «افرا»، «تاش» و «شولیز» را نام برد. فرشید بزرگ‌نیا کار نمایش عروسکی نیز می‌کند و در این باره می‌گوید: نمایش عروسکی دنیای دیگری برای من دارد، بخصوص نمایش‌هایی با عروسک‌های ابداعی و خلاقانه «گلپرخانم» و «بره‌ها نمی‌میرند» از کارهای عروسکی بزرگ‌نیا محسوب می‌شوند.

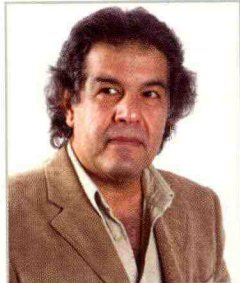

انتخاب پیچیدگی

تقدیر، تأثیر زیادی در روند کاری مصطفی عبداللهی ندارد. او می‌گوید: طبعاً هر کسی از این که مورد تقدیر قرار گیرد خوشحال می‌شود. اما خوشحالی من زمانی است که بتوانم به راحتی کار کنم. آنچه در کار من تأثیر دارد نگاه داشتن حرمت آدم‌هاست.

عدالت مسأله اصلی عبداللهی در تئاتر است. به اعتقاد او وقتی عدالت باشد همه چیز شکوفا می‌شود، از گرایشات شخصی گرفته تا اجتماعی. اگر عدالت حضور چشمگیری داشته باشد انسان می‌تواند ابراز وجود کند و استعدادهای خودش را به‌ظهور برساند. بخصوص کسانی که کار هنری می‌کنند در این زمینه نگاه عمیق‌تری دارند. زمینه فعالیت عبداللهی طی ۳۸ سال کار تئاتر بیشتر کارگردانی و بازیگری بوده است. او ژانرهای مختلف نمایش را آزموده و هیچ‌گاه خودش را محدود به یک ژانر نمایشی خاص نکرده است. این کارگردان از چگونگی انتخاب کارهایش می‌گوید: خیلی معتقد به چارچوب نیستم. وقتی با اثری مواجه می‌شوم که آن اثر مرا درگیر خودش می‌کند، آن را برای کار چه در زمینه بازیگری یا کارگردانی انتخاب می‌کنم.

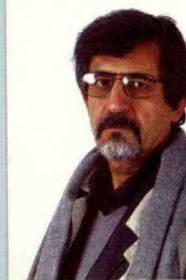
کارهای پیچیده را به لحاظ ذهنی شخصیت‌ها بیشتر می‌پسندم. پیچیدگی ذهنی برایم خیلی مهم است. چون ذهن را درگیر و تماشاگر را وادار به تفکر می‌کند.

عبدالحی شماسی

تقدیر به چه مناسبتی؟

عبدالحی شماسی در کنار ۲۹ چهره دیگر در بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر مورد تقدیر قرار می‌گیرد. اما از احساس چیزی نمی‌گوید و تنها بر شأن و منزلت، تقدیر تکیه می‌کند. به اعتقاد او تقدیر می‌تواند باعث امیدواری شود اما سؤال مهم این است تقدیر به چه مناسبتی؟ گاهی تشویق باعث زوال کار یک هنرمند خواهد شد. اصلی‌ترین دغدغه شماسی در تئاتر، ارائه یک کار خوب است. شماسی در مضمون نمایشنامه‌هایش بیشتر به دنبال جوابی برای انسان می‌گردد. جواب به سؤالاتی مثل، انسان کیست؟ از کجا آمده و به کجا خواهد رفت؟ و انسان چه مسیری را در تاریخ طی می‌کند؟ هویت انسان مضمون اصلی نمایشنامه‌های او را می‌سازد. «خوشه‌های خاکستری» اولین نمایشنامه رسمی عبدالحی شماسی است که جایزه هم گرفت و مورد توجه واقع شد. از دیگر کارهای او می‌توان «حکایت شهر سنگی» و «صبر زرد» را نام برد. شماسی با نمایش «به کسی نگویید که اکنون چه می‌بینید، هیچ‌کس حرف شما را باور نمی‌کند چون حقیقت را گفته‌اید» در بیست و هفتمین جشنواره تئاتر فجر حضور دارد.

۳۰ چهره، ۳۰ پاسداشت، تجلی است از ۳۰ چهره‌ای که بخشی از شخصیت‌های تأثیرگذار ایران طی ۳ دهه انقلاب شکوهمند اسلامی.

طی شماره‌های گذشته بولتن روزانه جشنواره با ۲۷ چهره آشنا شدید. اما جای سه چهره در این میان خالی است:

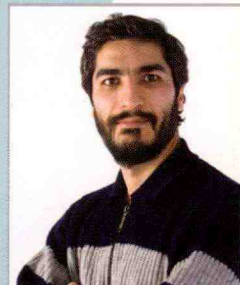
اصغر خلیلی که در همین جشنواره نیز نمایش تراژدی جنگ به کارگردانی او به روی صحنه رفت و مادر بخش دیگری با او گفتگو کردیم یکی از این ۳۰ تن است؛ او متولد ۱۳۵۵ است و تاکنون جوایز زیادی از فستیوال‌های مختلف نگاشته است.

محمد کاسسی هم از چهره‌های آشناست که تأثیرگذاری او خصوصاً در دهه اول انقلاب اسلامی در اعتلای تئاتر بر کسی پوشیده نیست و در شماره سوم بولتن مفصل از او و فعالیت‌های یاد کردیم. و اما هما جدیکار، که یکی از استادان نام‌آشنا و فعالان عرصه تئاتر و خصوصاً تئاتر عروسکی است. از تأثیرگذاری او همین بس که دانش‌آموزان بسیاری در عرصه دانشگاهی تاکنون با آموختن از او به فعالیت پرداخته‌اند. اما تماس‌های مکرر خبرنگار بولتن برای گفتگو با جدیکار راه به جایی نبرد و به همین دلیل جای گفتگو با این هنرمند تئاتر خالی است.

مهرداد رایانی مخصوص

مادیده شده ایم

در تقدیرها نوعی دیده شدن، توجه و سپس از سوی دیگران به خاطر سال‌ها تلاش و فعالیت هنری وجود دارد که می‌تواند برای کسانی که تازه شروع به کار کرده‌اند و راه سخت و درازی را پشت سر دارند انگیزه بخش باشد. این احساس مهرداد رایانی مخصوص از برگزیده شدنش در کنار ۲۹ چهره دیگر برای بزرگداشت در جشنواره تئاتر فجر است. او بیشتر به نوشتن نمایشنامه‌هایی با مضامین اجتماعی و دفاع مقدس گرایش دارد. رایانی مخصوص نیروی انسانی فعال در تئاتر را با امکانات موجود همخوان نمی‌داند و می‌گوید: ما امروز صاحب چهره‌های تئاتری بسیار زیادی شده‌ایم و چهره‌های موفق در عرصه‌های گوناگون تئاتر هست. اما متأسفانه در زمینه امکانات و موقعیت‌های بروز و ظهور نیروهای انسانی تئاتر، رشدی مشاهده نمی‌شود. همخوانی این دو بخش یعنی افزایش تالارهای نمایشی (بخش خصوصی و دولتی) ضروری است. وی ادامه می‌دهد: از تقابله سمت برون رفت از فضای داخلی و تهیه برنامه‌ای که بتوان ارتباطات بین‌المللی را دوچندان کرد تا نمایش ایران قدرت و توانایی خود را نشان دهد، احساس می‌شود. اگر چه ظرفیت‌های بروز و ظهور در عرصه بین‌المللی ما به ۵۰ تا ۱۰۰ حضور در سال رسیده است اما شدت نیازمند ارتقای بیشتری هستیم. او رئیس سابق تئاتر شهر و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی است.

میلاذ اکبر نژاد

موافق تدبیر من نشد تقدیر

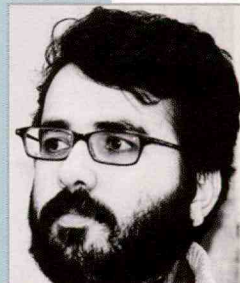
دغدغه اصلی میلاذ اکبر نژاد رسیدن به تئاتری است که متعلق به ایران باشد. او در نمایشنامه دنبال بیان مسائلی است که فرهنگ معماری همواره از بروزش را محدود کرده است. واژه‌هایی مثل عشق، صلح و انسان، میلاذ اکبر نژاد، نمایش را در سن ۱۹ سالگی با «باغ آرزوها»ی محمد چرمشیر آغاز کرده است. اولین تئاتری که توسط او نوشته و کارگردانی شده است «پیراهن پاره پر پیچک پروانه پوش را پوشیدم و رقصیدم» نام دارد. هر جایزه و تقدیری اکبر نژاد را ذوق زده می‌کند. این را خودش می‌گوید و ادامه می‌دهد: احساس خوبی دارم از این که در کنار چهره‌های شاخص تئاتر ایران که هر کدام وزنه‌ای در تئاتر محسوب می‌شوند، مورد تقدیر قرار می‌گیرم. او از سال ۱۳۸۰ تهران را ترک کرده و در شیراز ساکن است. به همین دلیل کار در پایتخت و شهرستان را تجربه کرده و می‌گوید: تئاتر به این دلیل که کار جمعی است احتیاج به مرادفات فرهنگی و سخت‌افزاری مثل سالن دارد. وقتی کسی به‌طور مستقیم با مرکز هنرهای نمایشی در ارتباط باشد می‌تواند جایی برای اجرا پیدا کند. وی ادامه می‌دهد: متأسفانه در ایران پایتخت فرهنگی، تهران است و کسانی که می‌خواهند کار جدی تئاتر کنند چاره‌ای ندارند جز این که در پایتخت فرهنگی زندگی کنند تا از بنیادهای تئاتری و امکانات اجرایی استفاده کنند. اکبر نژاد این روزها از این که تهران را ترک کرده و به شیراز رفته پیشمان است و می‌گوید: موافق تدبیر من نشد تقدیر.

جهانشیر یار احمدی

ارائه خصلت‌های انسانی

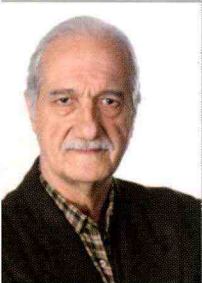
جهانشیر یار احمدی پژوهشگر حوزه تئاتر و بازیگر است. او با مقالاتش در سمینارهای زیادی شرکت و سخنرانی کرده است. از آن جمله می‌توان به مقاله «روضه خوانی به مثابه یک نظام نمایشی» سمینار بین‌المللی نمایش و دین- نشانه‌شناسی مکان در نمایشنامه‌های دفاع مقدس- چهارمین سمینار پژوهشی دفاع مقدس- و «نشانه‌شناسی مخاطب در تئاتر»- سمینار تئاتر و مخاطب- اشاره کرد. او کتاب‌های «نمایش در پوشهر از آغاز تا امروز» و «نمایش در خارک» را منتشر کرده است و کتاب «تعزیه و تعزیه خوانی در پوشهر» را زیر چاپ دارد. او می‌گوید: کلیه پژوهش‌هایی که در کشور انجام می‌شود بیشتر به کالانشهرها اختصاص دارد و فکر کردم آنهایی که دور از پایتخت‌های سیاسی- فرهنگی بوده‌اند در طول تاریخ نادیده گرفته شده‌اند. تلاش کردم ضمن رسیدن به علائق شخصی خودم در پژوهش، نمایش زادگاه خودم (پوشهر) را بشناسم. امیدوارم بتوانم یک سطر به پژوهش‌های تئاتر کشور اضافه کنم. یار احمدی در نمایش‌های «از دهاک» و «مگه ما آدم نیستیم» بازی کرده است. به اعتقاد این بازیگر و پژوهشگر، تقدیر از چهره‌های جوان در جشنواره تئاتر فجر، انگیزه بسیار خوبی برای هنرمندان تئاتر کشور ایجاد کرده و به نوعی آنها را برای ادامه کار دلگرم می‌کند.

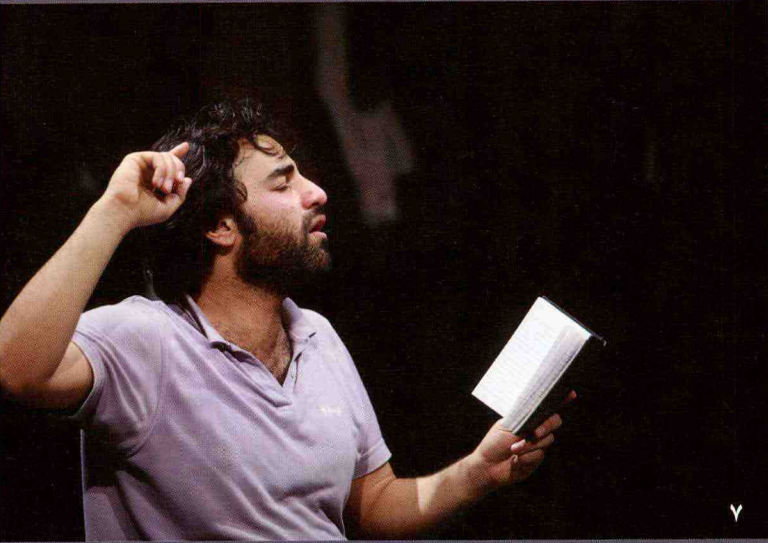

علی شیدفر تهرانی

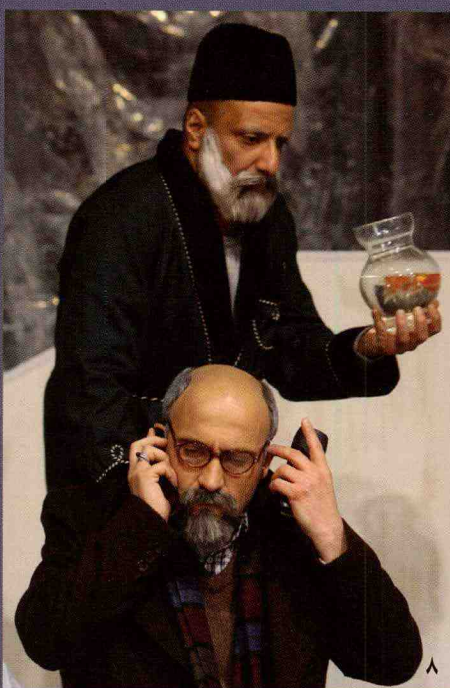
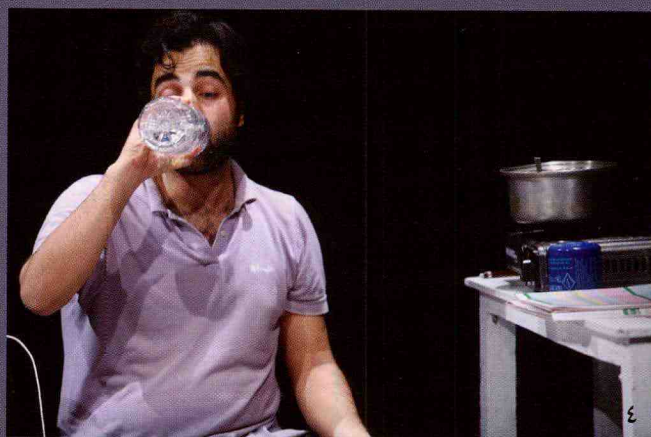
منتقد، رابط مخاطب و هنرمند

کار اصلی علی شیدفر تهرانی نقد تئاتر است. نقد می‌تواند کمک شایانی به معرفی و بالا بردن سطح کیفی اثر هنری کند. او معتقد است: منتقد رابطی است بین مخاطب و هنرمند. نقد هم می‌تواند بر کیفیت کار هنرمند تأثیر گذارد و هم مخاطب را جذب دیدن اثر هنری کند. این منتقد از عدم توجه به نقد تئاتر در رسانه‌ها کله‌مند است و می‌گوید اگر در رسانه‌ای مثل تلویزیون آن قدر که به نقد فیلم و سینما بها داده می‌شود، تئاتر هم مورد توجه قرار گیرد مردم با اطلاع‌رسانی دقیق، از تئاتر استقبال بیشتری می‌کنند. با این حال شیدفر تلاشش را برای معرفی و نقد تئاتر در تلویزیون انجام داده است. او تهیه‌کنندگی و نویسندگی برنامه تلویزیونی «جنگ هنر هفته» را که سال‌ها در دهه چهل از شبکه دو پخش می‌شد، عهده دار بوده و در هر برنامه دو نقد در زمینه فیلم و نمایش در همان برنامه ارائه کرده است. علی شیدفر تهرانی اهمیت زیادی به تئاتر شهرستان می‌دهد و می‌گوید: تئاتر شهرستان مقوله فراموش شده‌ای است. قبلاً جشنواره تئاتر شهرستان برگزار می‌شد که خیلی سودمند بود. گروه‌های شهرستانی در جشنواره تئاتر فجر شرکت می‌کنند. اگر تریبی داده شود که در طول جشنواره تئاتر گروه‌های شهرستان در تهران بمانند و نمایش ببینند برای آنها بسیار مفید است.

- ۱ و ۸- کاپوس های یک پیر مرد بازنشسته خائن ترسو- نادر برهانی مرند
 ۲ و ۱۱- (۱۴۱۷)- سعید آلبوعبادی
 ۳ و ۹- شب هزارویکم- سارانتیک طبیعت
 ۴ و ۷- همه چیز درباره آقای ف- آرش عباسی
 ۵ و ۱۰- حجله در آتش- حسن ابراهیمی
 ۶- هر آنچه دیدید.....- عبدالحی شماسی
 ۱۲- تولد- اکبر حسینی

سعید کشن فلاح، فعال در عرصه دانشگاهی

بهمن عبدالهی

باره آسیب‌شناسی تئاتر است.
حضور در سینما
سعید کشن فلاح فعالیت کمی در حوزه سینما

صحنه و گریسم پرداخت و در عین حال آموزش و آماده‌سازی نمایش‌هایی را که باید در جبهه‌ها به نمایش در می‌آمد به عهده گرفت. او در حوزه هنری به عنوان کارشناس تئاتر به اصلاح و چاپ متون نمایشی پرداخت. سال ۱۳۳۳ با این که برای ادامه تحصیل بورسیه خارج از کشور شده بود، ترجیح داد در کشور بماند. وی اولین دانشجوی رشته نمایش در دانشکده تربیت مدرس بود. پس از اتمام تحصیل به تدریس در دانشگاه‌های مختلف پرداخت که از جمله می‌توان به دانشگاه تهران، تربیت مدرس، سوره و هنر اشاره کرد. وی نمایش خیابانی را از طریق طرح در کلاس‌ها و ایجاد انگیزه در بین دانشجویان در ایران زنده کرد. در کارنامه هنری او بازی در نمایش‌های شاه لیر، صابرین، دولت روسی و توجیه به عنوان نمونه‌هایی از این میل باطنی به چشم می‌خورد. از دیگر کارهای او می‌توان به واتسلاو، روشنایی تیره، حکم دادگاه، مرگ آواز و... اشاره کرد. وی بانی جریان‌های کانون نمایش، دانشگاه سینما و تئاتر و دانشگاه هنر است که هر دوی این جریان‌ها هم‌اکنون به عنوان دو مهد مستقل به کار خود ادامه می‌دهند. کشن فلاح همواره به عنوان دبیر یا یکی از ارکان اصلی جشنواره‌های فجر، دفاع مقدس و... سال‌ها با این جشنواره‌ها همکاری داشته است. وی پس از یک دوره دو ساله فترت و دوری از حوزه به خاطر تدریس در دانشگاه دوباره به آنجا بازگشت و در دوره جدید تصدی ریاست مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری جشنواره ماه و سردبیری ماهنامه صحنه را به عهده دارد و دو دوره جشنواره جوان و جشنواره پانتومیم را بر پا کرد. کشن فلاح بازی و کارگردانی در بیش از ۱۰ نمایش رادیویی را در کارنامه دارد از جمله خانه عروسک، در پوست شیر، همگان غار، زورق سرگردان و... تله تئاترهای حکم دادگاه و بی‌ریشه از جمله فعالیت‌های او هستند. او طی سال‌های اخیر به ادامه تحصیل مشغول شد و دکترای پژوهش هنر گرفت و تز دکترای وی در

سعید کشن فلاح در جشنواره امسال غایب است. این چهره مشهور حوزه تئاتر این روزها با بیماری کلیه دست و پنجه نرم می‌کند، اما مثل همه روزهای گذشته آرامش صورت مهربان او نشانی از بیماری و رنج نمی‌دهد. کارگردان تئاتر و استاد دانشگاهی که با نام سعید کشن فلاح می‌شناسیم متولد ۱۳۳۵ کرمانشاه است و بخش اعظمی از این ۵۲ سال زندگی را در صحنه‌های تئاتر و کلاس‌های دانشگاه گذرانده است. او از جمله فعالان تئاتری است که با تئاتر انقلاب اسلامی وارد صحنه شده و از نخستین روزهای بازگشایی تئاتر شهر در ماه‌های نخست پیروزی انقلاب، راه‌اندازی حوزه‌اندیشه و هنر اسلامی یا همان حوزه هنری کنونی و انجمن اسلامی دانشکده هنرهای دراماتیک دانشگاه تهران خاطرات زیادی دارد. او در این که سال ۱۳۴۸ فعالیت هنری خود را با بازیگری و کارگردانی در کرمانشاه آغاز کرد و راه به دانشگاه هنرهای دراماتیک کشیده است. سال‌های آخر دانشگاه وارد انجمن اسلامی دانشکده شده و از فعالان تئاتری در آخرین سال و ماه‌های مبارزه مردم و دانشجویان علیه رژیم گذشته بوده است.

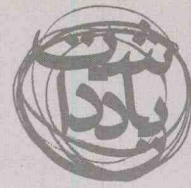
کشن فلاح در حوزه

سعید کشن فلاح در روزهای نخست فعالیت حوزه هنری در چند نمایش بازی یا کارگردانی کرد. مدتی مسئول تئاتر حوزه بود. مدتی از این نهاد خارج شد و برای تدریس وارد دانشگاه شد. مدتی هم مدیر تالار مولوی بود. بعدها به تربیت مدرس رفت، از آنجا به دانشکده صدا و سیما رفت و بعدها به حوزه هنری بازگشت و حدود پنج سال است که مدیر بخش هنرهای نمایشی حوزه هنری است. دبیری جشنواره تئاتر فجر، دبیری جشنواره تئاتر دفاع مقدس، دبیری جشنواره تئاتر ماه، داوری در چند دوره جشنواره تئاتر فجر و چند جشنواره داخلی دیگر از جمله فعالیت‌های او است. کشن فلاح در طول سال‌های حضور در آنجا به بازیگری، کارگردانی، طراحی

دارد. او در سال ۶۳ در فیلم «گورکن»، در همین سال در فیلم «عقود»، در سال ۶۴ در فیلم «بایکوت» و در سال ۷۳ در فیلم «کوسه‌ها» بازی کرد. اما علاقه‌مندی اش به تئاتر، وی را به صحنه‌های تئاتر سوق داد.

روزنامه‌یست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر
شماره دهم، جمعه، یازدهم بهمن ماه ۱۳۸۷

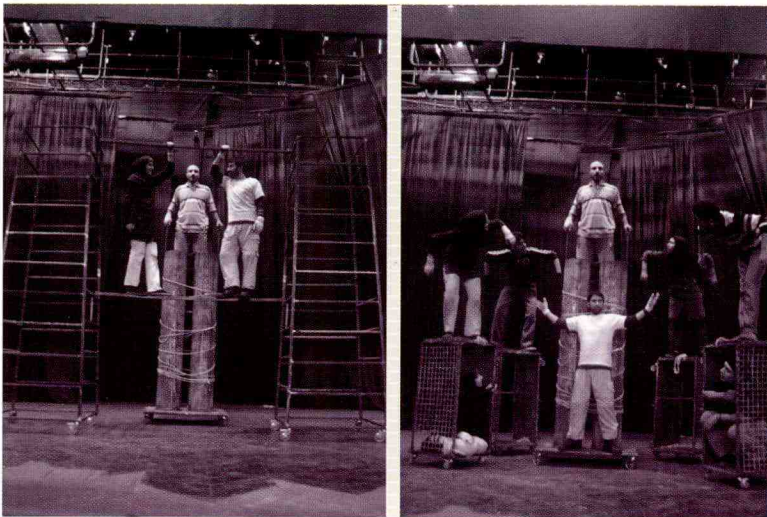
این نیز گذشت

جشنواره بیست و هفتم تئاتر فجر هم تمام شد. به قول سردبیر محترم بولتن، این یک جمله خبری است. اما بگذارید بگویم که اگر برای همه تئاتر دوستان این جمله خبری معنایش این باشد که جشنواره بیست و هفتم هم تمام شد و این تعداد کار را دیدیم و از دیدن این تعداد باز ماندیم، اگر این معنی را می دهد که جشنواره بیست و هفتم تمام شد و کیفیت این تعداد کار خوب بود و تعدادی ضعیف و اگر این جمله خبری در پس خود هر تحلیلی داشته باشد، برای من در بولتن جشنواره این معنی را دارد: جشنواره بیست و هفتم تئاتر فجر هم تمام شد و باز هم نتوانستم هیچ کاری را ببینم. ندا انتظامی، فرشاد آل خمیس، سمیه خمسه، فرزانه تاروی وردی و همه دوستانی که در امور اجرایی بولتن درگیر بودیم، تنها جشنواره را نتوانستیم از دل عکس هایی ببینیم که هر شب رضامطربان با خود می آورد و البته نقدها و یادداشت ها و گفت و گو هایی که دوستان تحریریه زحمتش را می کشیدند.

اما شاید به عنوان کسی که به سفارش رده های بالای مدیریتی بولتن تمام تلاشش را کرد تا برای همه هنرمندان و نمایش های حاضر در جشنواره سهمی قائل شود باید اعتراف کنم که ۱۰ شماره ۲۴ صفحه ای که از شش صفحه آن را بابت جلد و پشت جلد و بخش انگلیسی باید گذاشت برای بیش از ۱۳۰ نمایش صحنه ای و رادیویی و خیابانی و سمینار و ... که سهم جشنواره بیست و هفتم تئاتر فجر بود بزرگترین چالش پیش رو بود. با این همه در این ۱۰ شماره تمام تلاشمان را کردیم تا آینه جشنواره باشیم و همه نمایش ها را به نحوی ببینیم و خصوصاً گروه های شهرستانی را که به هزار امید به جشنواره می آیند و شاید در طول سال فرصت کمتری برای بیان خواسته ها و دغدغه هایشان دارند را دریابیم. در این بین اما جای خالی چند نمایش در بولتن روزانه جشنواره که یا به دلیل مشغله کارگردانش نوشتن درباره آن میسر نشد و یا فراموشکاری ما وجود دارد: نمایش از پشت شیشه ها به کارگردانی مصطفی عبداللهی، زال و رودابه به کارگردانی نادر رجب پور، عروسی در سایه به کارگردانی علی عابدی، مانیفست چوبه به کارگردانی محمدرحمانیان، دیوار چین، به کارگردانی مریم معترف، دفاعیه به کارگردانی داود فتحعلی بیگی، آوای آواره به کارگردانی سید جواد روشن و هفت خوان رستم به کارگردانی پری صابری نمایش هایی بودند که نبودشان در نشریه ما خسروانی برای نشریه بود و رنه این هنرمندان و آثار، حرفشان را روی صحنه زدند و هنر نمایش شان روی صحنه تمام بود. امیدواریم هنرمندان در بخش های خیابانی و رادیو-تئاتر و نمایشنامه خوانی نیز فرصت صفحات کم نشریه را به ما ببخشند.

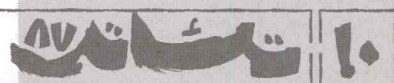
در نهایت جشنواره بیست و هفتم تئاتر فجر هم تمام شد و قدم های جشنواره بیست و هشتم آغاز می شود.

آزاده سهرابی

عبدالله برجسته، کارگردان نمایش «تله موش پرنسس»: نمایش ها از کیفیت بالایی برخوردار بودند

بیش از صد تماشاچی که برای دیدن نمایش «تله موش پرنسس» به سالن «مهر» حوزه هنری آمده بودند، با درهای بسته روبه رو شدند. نمایشی که مخاطبانش، ترجیح دادند بمانند و علی رغم این که برای گروه نمایش «تله موش پرنسس» یک اجرا در نظر گرفته شده بود، نمایش را در اجرای دوم ببینند. اما «تله موش پرنسس» برای بار دوم به صحنه نرفت. «عبدالله برجسته» کارگردان نمایش در این خصوص گفت: نمایش «تله موش پرنسس» یک نمایش سنگین بود که دو اجرا پشت سر هم از بازیگران خیلی انرژی می گرفت. ما حاضر شدیم اگر نیم ساعت استراحت بدهند، نمایش را اجرا کنیم ولی با نیم ساعت استراحت موافقت نکردند و اجرا در زمان کمتر از ۱۵ دقیقه امکان پذیر نبود. «برجسته» در خصوص داستان نمایش گفت: «تله موش پرنسس» بر گرفته از دو نمایش «ادیپ شهریار» نوشته سوفوکل و «ماشین دوزخی» نوشته «ژان کوکتو» است که نگاه جدیدی به شخصیت ادیپ دارد. ادیبی که آگاهانه با تقدیر خود روبه رو شده و در تصمیمی که بر سر دو راهی های می گیرد، از خود شخصیت جدیدی به نام ادیپ معاصر معرفی می کند. وی که در مدت حضورش در تهران توانسته نمایش های خوبی را ببیند، با ابراز خرسندی از برگزاری جشنواره تئاتر فجر گفت: نمایش ها از کیفیت بالایی برخوردار بودند. «فرانسه» و «گر جستان» نمایش های خوبی را اجرا کردند نمایشهای شهرستانی نیز از اجراهای خوبی برخوردار بودند که همه نشانگر بیست و هفت دوره برگزاری جشنواره تئاتر فجر است. کارگردان نمایش «تله موش پرنسس» وضعیت تئاتر مشهد را بسیار خوب دانسته و گفت: هم اکنون تئاتر مشهد در وضعیت بسیار خوبی بسر می برد. در یک سال بیش از ۲۰۰ شب اجرا، آن هم منظم، خود گویای این وضعیت است و حضور هفت نمایش در جشنواره نیز تأییدی بر وضعیت خوب تئاتر مشهد است. هر چند امسال نتوانستیم به منظمی پار سال باشیم، اما چنانچه حمایت ها خوب باشد به رشد بهتری خواهیم رسید.

«سعید تشکری»، کارگردان نمایش «یوسف می آید»:

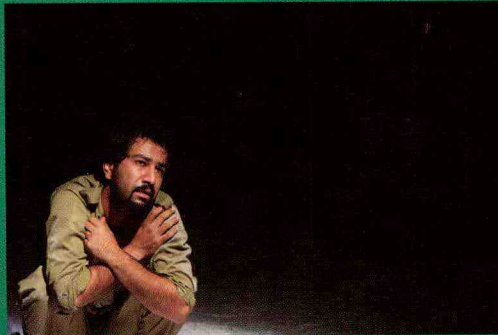
اجرای بسیار خوبی داشتیم

«فرشته» و «تهمینه» دو دختر که در وضعیت مشابهی قرار دارند، در دنیای فکری آنها تفاوتی عمیق وجود دارد. آنها پیش از دوستی با هم در بیمارستان به وجوه شباهت یکدیگر پی برده و هر کدام آینه دیگری می شود. آنچه خواندید خلاصه نمایش «یوسف می آید» به کارگردانی «سعید تشکری» بود که در بخش مرور تئاتر ایران در سال ۸۷ به روی صحنه رفت، تشکری بعد از اجرای خوب در سالن مهر به بولتن جشنواره می گوید: «اجرای بسیار خوبی داشتیم. ما نمایش «یوسف می آید» را پیش از جشنواره در مشهد اجرای عمومی داشتیم. به همین خاطر با آمادگی کامل اجرا کردیم و اجرا چه برای من کارگردان، چه بچه های گروه و چه تماشاچیان رضایت بخش بود. تشکری، جشنواره تئاتر را مقدس دانسته و می گوید: امسال جشنواره فجر در سطح بسیار بالایی برگزار شد. تمامی خانواده های تئاتری به شکل حرفه ای حضور داشتند، این اتفاقی بود که در طول سال های برگزاری جشنواره، تکرار نشده بود. در جمع تئاتری ها در بخش های مختلف به تنها چیزی که اندیشیدند ارتباط با مخاطب و تئاتر برای همه است. وی ادامه می دهد: همین تفکر سبب شد اکثر سالن ها با استقبال خوبی روبه رو شود و حتی در بعضی از اجراها با نبود جا و نبود بلیت حتی برای فروختن روبه رو شدیم. کارگردان نمایش «یوسف می آید» در خصوص وضعیت تئاتر مشهد گفت: تئاتر مشهد در دوران خوبی به سر می برد حضور اکثر تئاتری های تحصیل کرده در مشهد باعث شده که نمایش در مشهد روبه رشد بوده و وضعیت خوبی را به وجود آورد. مشهد در دوران طلایی تئاتر بسر می برد.

اصلاح و پوزش

پیش از این گفت و گو بارضا گشتاسب کارگردان نمایش «خواب برهنه برف» به نام «خرگوش های سفید با چشم های قرمز» چاپ شد، با این توضیح که نمایش «خرگوش های سفید با چشم های قرمز» به کارگردانی «امیر حسین نوروزی» در جشنواره فجر ۲۷- شرکت داشت، از هر دوی این عزیزان عذرخواهی کرده و برای آنان آرزوی موفقیت داریم.

مرور تئاتر ایران در سال ۸۷

«امیر حسین نوروزی»، کارگردان نمایش خرگوش های سفید چشم های قرمز:

تئاتر مسیر خودش را پیدامی کند

«حسین رفته جبهه، مادر رفته روی مین، پدر ۲۰ ساله مریضه، لایلا را دارند شوهر می دهند و...» «امیر حسین برجسته» از گچساران نمایش «خرگوش های سفید با چشم های قرمز» را در کارگاه نمایش در بخش مرور تئاتر در سال ۸۷ به روی صحنه برد. با این کارگردان پیش از اجرا گفت و گو کردیم. او می گوید: «اجرای بسیار خوبی داشتیم. توانستیم با تماشاگر خوب ارتباط برقرار کنیم. نمایش دیالوگ کمی داشت و بیشتر با تصویر پیش رفتیم. همین سبب شد، گروه های خارجی که برای دیدن اجرا آمده بودند، خوب از تباط برقرار کنند و پس از اجرا با ما درباره نمایش گفت و گو کنند. وی که برگزاری جشنواره تئاتر فجر را یک الزام برای جامعه تئاتری می داند ادامه می دهد: «کارهای بسیار خوبی را در جشنواره دیدم، بخصوص نمایش هایی که از شهرستان آمده بودند، از نظر فنی و مفهومی بیشترت بسیار چشمگیری داشتند. نمایش های خارجی نیز باشیوه های نوین تئاتری به جشنواره آمده بودند که دیدن هر نمایش یک کلاس درس تئاتری بود. نوروزی با اشاره به وضعیت تئاتر گچساران ادامه می دهد: «هم اکنون تئاتر در گچساران با تمام تنگناها جریان دارد. این خاصیت تئاتر است که می تواند مسیر خود را انتخاب کند. چنانچه تئاتر جریان پیدا کند، نمی توان جلو حرکت آن را گرفت.» کارگردان نمایش «خرگوش های سفید با چشم های قرمز» ادامه می دهد: «از گچساران که یک شهرستان کوچک است، دو نمایش در جشنواره فجر نشان دهنده پتانسیل و توان بالای تئاتری های این استان و حمایت مدیریت کل ارشاد گچساران است.»

سعید آلبوعبادی، کارگردان نمایش (۱۴۱۷): فضای صمیمی و قابل تقدیر

مزگان بنان

نمایش (۱۴۱۷) در سه اپیزود داستان اعتقادی یک جانباز نابینا را دنبال می‌کند که پس از رفتن به امامزاده و شفا یافتن، متوجه می‌شود آنجا هرگز امامزاده‌ای به خاک نسپرده‌اند. «سعید آلبوعبادی» از دیدار تئاتری‌های مطرحی چون «هماروستا»، «فرهاد مهندس پور» و «سمندرین» از نمایش (۱۴۱۷) ابراز خرسندی کرد و گفت: امسال جشنواره بسیار خوب برگزار شد. امسال چهارمین باری است در جشنواره حضور دارم ولی برگزاری امسال بسیار بهتر از سال‌های گذشته بود. چند اجرای ایرانی و خارجی خوب دیدم. فضای جشنواره بسیار دوست‌داشتنی بود. صمیمیتی که بین گروه‌ها و گروه‌ها و اجرای وجود داشت قابل تقدیر است. وی در خصوص وضعیت تئاتر در ماهشهر گفت: هم‌اکنون امکانات و حمایت‌هایی که از تئاتر در ماهشهر می‌شود، باعث شده که بارشد تئاتر در شهرمان روبه‌رو باشیم. وضعیت تئاتر در ماهشهر به گونه‌ای است که تماشاچی تبدیل به مخاطب شده است. وقتی برای اجرای آیند از ما می‌پرسند کار بعدیتان چیست. مردم فهیم و تماشاچیان تئاتر به دنبال تفنن نیستند. آنها به دنبال تفکرند. در پایان شایان ذکر است نمایش (۱۴۱۷) پیش از جشنواره با ۲۰ روز اجراء در ماهشهر و ۲۳ روز اجراء در تهران با استقبال خوب تماشاچیان روبه‌رو بود که هم‌اکنون این گروه تحت نام «گروه نصر» نمایش «درخت سیب گناهکار نیست» را در نوبت اجرا دارد.

«اکبر حسنی»، کارگردان نمایش «تولد»: شرکت در جشنواره مؤثر در روحیه

«اکبر حسنی» که از حضور تماشاچیان در روز آخر جشنواره، همزمان با برگزاری مراسم اختتامیه غافلگیر شده است می‌گوید: «نمایش تولد را در حالی به‌صحنه بردیم که آخرین روز جشنواره بود و فکر نمی‌کردیم تماشاچی تمام سالن اسوه را پر کند. حتی عده‌ای پشت در ماندند.» این کارگردان در خصوص داستان نمایش «تولد» می‌گوید: «در آخرین لحظات به دنیا آمدن فرزند مهندس فرزین مصادف است با پیروزی انقلاب، پزشک به‌موقع برای تولد کودک نمی‌رسد و هر آن احتمال مرگ، فرزندش وجود دارد.» در شرایط عادی خانواده مهندس فرزین با تحمل خرج بسیار، در انتظار تولد کودکان هستند که... وی که حضور در جشنواره را بسیار با ارزش برای گروه‌های تئاتری بخصوص تئاتری‌های شهرستان می‌داند اضافه می‌کند: «در باره حضور در جشنواره تنها چیزی که می‌توانم بگویم این است که چیزی که عیان است چه حاجت به بیان است» او وضعیت تئاتر اراک را خوب توصیف کرده و می‌گوید: «وضعیت اجراها در اراک خوب هستند. گروه‌هایی که برای جشنواره می‌آیند، بعد از اجرا و برگشتن به اراک حمایت مالی می‌شوند که این امر در روحیه آنها تأثیر بسیار مثبتی دارد. در اراک معمولاً بیشتر نمایش‌ها برای گروه کودک است و اگر نمایشی اجرا شود به لحاظ مشکلات مالی، بیشتر برای جشنواره کار می‌شود تا اجرای عموم. زیرا در اراک بیش از چهار روز نمی‌توان اجرای عموم داشت.»

خانم نرگس خاک کار، بازیگر نمایش اسپری رنگ از ملایرو خانم حدیث نیک رو بازیگر نمایش میرزا از لاهیجان

بخش بازیگری مرد:

جایزه سوم این بخش به طور مشترک اهدامی گردیده: آقای سلمان خلیلیان بازیگر نمایش جوینده یابنده از اهواز و آقای عبدالله بهادری بازیگر نمایش گل و گلوله از سیاهکل
جایزه دوم به آقای سید علی موسویان بازیگر نمایش چشم‌های کاملاً خسته از تهران
جایزه اول به آقای آرش غلامی بازیگر نمایش مسیر سبز از تهران

بخش کارگردانی:

جایزه سوم این بخش به طور مشترک اهدامی گردیده: خانم نگار نادری، کارگردان نمایش میرزا از لاهیجان
آقای امیر حسین شفیعی و فریدین نظری، کارگردان نمایش خاطرات برفی از ورامین
جایزه دوم به آقای محمد بی‌ریا، کارگردان نمایش چشم‌های کاملاً خسته از تهران
جایزه اول به آقای مسعود محرابی کارگردان نمایش مسیر سبز از تهران

بخش طرح و ایده:

جایزه سوم این بخش اهدامی گردیده به آقای محمد هادی عطایی برای نمایش آبی از تهران
جایزه دوم به آقایان فریدین نظری و امیر حسین شفیعی برای نمایش خاطرات برفی از ورامین
جایزه اول به آقای مسعود محرابی برای نمایش مسیر سبز از تهران

آرای مسابقه عکس

تقدیر از آقایان و خانم‌ها مجید خمسه - محمد مهدی زابلی - رنوفه رستمی - آزاده میرزایی
رتبه سوم به صورت مشترک به میلاد پیامی و مهدی حسینی
رتبه دوم: عباس کوثری
رتبه اول: حسن طاهری

آرای بخش رادیویی

افکتور: فرشاد آذرنیا نمایش شب تنها
صدابردار: علی حاجی نوروزی نمایش بایونه
بازیگر مکمل مرد: علی اصغر دریایی نمایش آش فجری
بازیگر مکمل زن: بهاره غنی زاده نمایش زائر
بازیگر اول مرد: علی میلانی نمایش های فصل خون و شب تنها
بازیگر اول زن: مهین نثری نمایش سلیمه
نویسنده: تقدیر از مجید حیدری به خاطر نمایشنامه آن‌سوی خط برگزیده جهانشاه آل محمود برای نمایشنامه بهشت من
کارگردان: مجید حمزه، نمایش های دکه خاطرات و شاخه گلی از آسمان
تهیه کننده: محمد مهاجر برای نمایش بهشت من
سردبیر: مهدی شرفی برای نمایش سلیمه
گروه برگزیده به انتخاب ستاد برگزاری جشنواره با تقدیر از گروه مرکز اصفهان
گروه برگزیده: مرکز هنرهای نمایشی صدای جمهوری اسلامی ایران
جوایز مرکز هنرهای نمایشی رادیو:

علی تاج میر، بازیگری مرد
مهین فردنوا، کارگردان
ماهداد توکلی، تهیه کننده

آرای بخش تلویزیونی

نورپرداز: ایرج عاشوری نمایش شب مهتابی نادر
صدابردار: کریم کاشانی نمایش عزیز مایی
تدوین‌گر: مهدی نادری نمایش چهار حکایت از چندین حکایت رحمان
طراح صحنه: منوچهر شجاع نمایش های تیغ کهنه و زمستان ۶۶
بازیگر مرد: سیامک صفری نمایش تیغ کهنه
بازیگر زن: آشنا محرابی نمایش زمستان ۶۶
کارگردان هنری: علی اصغر شادروان نمایش شیر و باد
کارگردان تلویزیونی: مسعود فروتن نمایش ملودی شهر بارانی
نویسنده: محمد امیر یاراحمدی نمایش تیغ کهنه
تهیه کننده: محمد مهدی افغانیان نمایش شب مهتابی نادر
گروه برتر به انتخاب ستاد برگزاری جشنواره گروه فیلم و نمایش شبکه چهار سیمای جمهوری اسلامی ایران
جایزه بنیاد شهید و امور ایثارگران به نمایش «مادر مانده، مادر مانده» به کارگردانی مشترک حمیدرضا آذرنگ و نیما دهقان
در این مراسم از ناصر عرفانیان، عکاس پیشکسوت و شهرام گیل آبادی رئیس مرکز هنرهای نمایشی را دیو تقدیر شد.

و نتایج اعلام شد...

آرای هیأت داوران بخش خیابانی

جایزه ویژه:

هیأت داوران نمایش های خیابانی به دلیل تلاش و فعالیت مؤثر در عرصه شکل دهی گروه نمایشی شایسته می داند دو جایزه ویژه خود را به گروه های نمایشی اهدا نماید. به خاطر استفاده از عناصر تاثیر گذار تئاتر و مشارکت در خور توجه جانبازان ارژشمنند و هنر مند انقلاب اسلامی در شکل دهی نمایش، جایزه خود را به آقای حامد زارعان کارگردان گروه نمایش گل یا پوچ یا فرشته اهدا می کند. همچنین به جهت مشارکت مؤثر و ارزنده هنر مندان کانون سندروم داون جایزه خود را به آقای رسول حق شناس کارگردان نمایش آهی سفید اهدا می نماید.

بخش موسیقی:

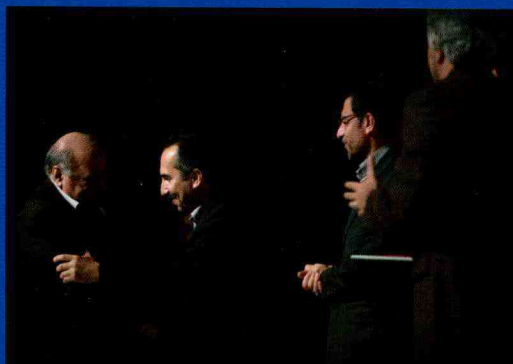
هیأت داوران در این بخش جایزه خود را به دلیل استفاده مناسب از موسیقی بومی به آقای محمد علی نقدی در نمایش میرزا از لاهیجان اهدا می نماید.

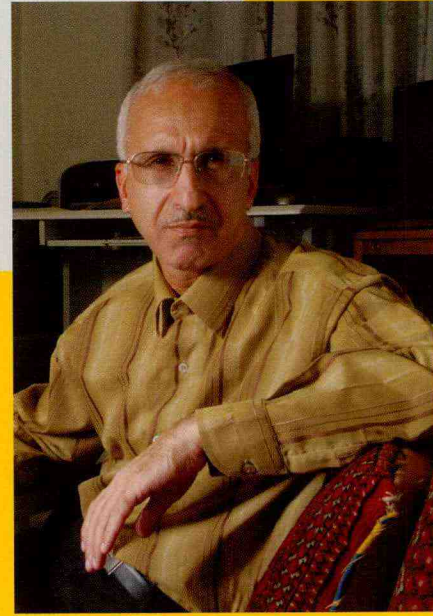
بخش طراحی صحنه و لباس:

هیأت داوران جایزه این بخش را به دو گروه اهدا می نماید: آقای مهدی حبیبی طراحی صحنه و لباس نمایش مصائب شیرین از ملایر
آقای مسعود محرابی طراحی صحنه و لباس نمایش مسیر سبز از تهران

بخش بازیگری زن:

هیأت داوران ضمن تأکید بر این نکته که ورود بانوان بازیگر به عرصه نمایش خیابانی که در چند سال اخیر محقق شده است بسیار مؤثر می باشد، جایزه این بخش را شامل لوح تقدیر و جایزه نقدی به جهت حضور فعال و اثر گذار به دو نفر از بانوان اهدا می نماید:

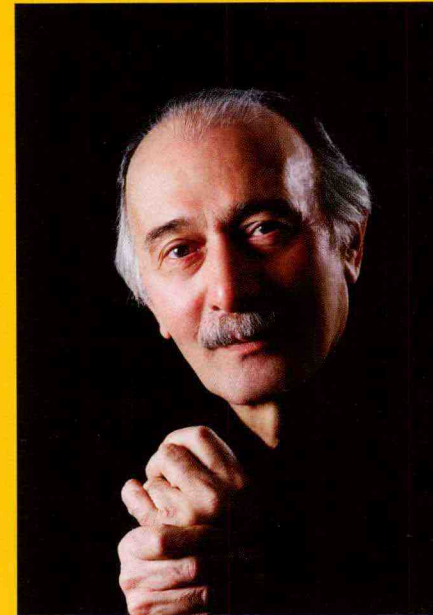
همه خوشحال خواهند شد و این فقط و فقط در گرو این است که بستر کار برای همه مهیا باشد. «روستادرباره جشنواره امسال می گوید، نمایش های خوبی از ایرانی ها دیدم اما ضعف عمده کار آنها شتابزدگی بود که خصلت جشنواره است. اما متأسفانه این مشکلات باعث کاهش خلاقیت می شود و انرژی صرف حاشیه ها می شود. اگر مشکلات بر طرف شود، ما استعداد های خوبی داریم که شکوفا شوند. وی درباره تجلیل از خودش اما می گوید حسی دوگانه دارد: از یک طرف خوشحالم که به من توجه شده و از طرف دیگر، آدم می گوید این تجلیل واقعاً چه نتیجه ای دارد؟ و در انتها خواسته اش از مسئولین این است: خواسته ام این است که هر کارگردان که در تئاتر کار می کند، این کار کردن با آرامش همراه باشد نه با تلاطم. این که دکور می رسد یا نه، بودجه کم است و ... این نوع تلاطم ها به آن فکرهای خلاقانه ضرر می زند. اگر بستر آرام باشد و روال خودش را داشته باشد، به آنچه می خواهیم می رسیم. امروزه کارهایی را که بچه ها ارائه می دهند، در واقع معجزه می کنند.

منصور پراهیمی

و اما منصور پراهیمی، مردی که وقار و آرامشش زبان زد است. نویسنده، مترجم، کارگردان و استادی قابل تحسین. او متواضعانه درباره پاسداشتی که از او صورت خواهد گرفت می گوید: چندان تمایلی به بزرگداشت ندارم. اما لطف دوستان آنقدر زیاد است که مرا وادار به سکوت می کند. «و ادامه می دهد که زیاد آدم احساساتی نیست. او که امسال نتوانسته کارهای زیادی در جشنواره ببیند درباره توقعاتش از مسئولان می گوید: فکر می کنم هزینه هایی که صرف جشنواره می شود بهتر است صرف هزینه تولید آثار شود. ما کمبود تولید داریم. جشنواره ها به جای این که مصرف کننده باشند باید بیشتر تولید کننده باشند.

پرویز پورحسینی

گاهی برای نوشتن از یک هنرمند باید ایستاد و نوشت. به احترام او و شخصیت هنری اش. پرویز پورحسینی از این دسته است. چهره آشنای بازیگری ایران در همه عرصه های تئاتر و سینما و تلویزیون، جدای از توانایی های خلاقانه بازیگری تیلوری است از هنرمندی دوست داشتنی و از یاد نرفتنی. او بازیگری است که در اول و آخر پله بازیگری، یک تئاتری ناب است. شمار نمایش هایی که او از سال ۱۳۴۰ آغاز کرده بشمار است. و شمار نمایش های تلویزیونی او هر چند شاید بسیاری او را با آثار تلویزیونی و سینمایی به یاد بیاورند. امکان گفتگو با او برای بولتن مهیا نشد و نمی دانیم حسن او از تجلیلش در بیست و هفتمین جشنواره تئاتر فجر چیست اما به قول بهروز غریب پور: تو را با صدای بلند می خوانیم... پرویز جان... جاودانه عشقت، تئاتر تو را می طلبد.

اشاره: بنا به روال تمامی جشنواره‌ها، در این دوره نیز از چهار هنرمند عرصه تئاتر مراسم بزرگداشتی به عمل خواهد آمد. پرویز پور حسینی، هماروستا، رضا صابری و منصور پراهیمی هنرمندانی هستند که در روز اختتامیه جشنواره (امروز) از آنها تجلیل به عمل خواهد آمد. با چهار سؤال پیش از اختتامیه به سراغ آنها رفتیم.

رضا صابری

رضا صابری یکی از ستون‌های اصلی تئاتر خراسان است. هنرمندی که شاگردان بسیاری را آموخته و متن‌های بسیاری را تحریر کرده. این درام‌نویس درباره برنامه ویژه تجلیل از هنرمندان در جشنواره می‌گوید: این اتفاقات بسیار خوب است. این مسائل باعث می‌شود که هنرمند احساس کند حمایتی را که این همه سال کشیده بی‌تأثیر نبوده و دیده شده است. خیلی‌ها در این عرصه زحمت کشیدند و زندگی‌ها باختند و حال وقت تجلیل است. این اتفاق بی‌نظیر است.» و درباره جشنواره تئاتر فجر امسال می‌گوید: جشنواره امسال در مقایسه با سال گذشته خیلی بهتر بود. ضمن این‌که امسال تماشاگران فوق‌العاده بودند. تبلیغات برای جشنواره هم که باعث هر چه باشکوه‌تر برگزار شدن جشنواره می‌شود خوب بود، نمایش‌های خوبی را در جشنواره دیدم بخصوص بچه‌های شهرستانی با نمایش‌هایی که به جشنواره امسال آورده بودند، بسیار خوب درخشیدند. این هنرمند اما حسش را از تجلیلی که امسال از او خواهد شد این‌گونه توصیف می‌کند: دچار یک نوع هیجان هستم. راستش را بخواهید، منتظر این بودم که بعد از این چند دهه زحمت کشیدن در عرصه تئاتر، یکی پیدا شود که به ما بگوید خسته نباشید. البته کسی که بانی این امر بود خودش یک شهرستانی بود. ممنونم که این شب باشکوه را برای من ایجاد کردند.» اما جای این سؤال از این هنرمند پیشکسوت است که از او درباره انتظارش از مسئولین بپرسیم. وی می‌گوید: خواسته که خیلی زیاد است. همین تجلیل یکی از خواسته‌هاست. تجلیل باعث می‌شود که آغاز یک حرکت تازه و آرمانی را در پیش رو داشته باشیم.

هماروستا

کیست که هماروستا را نشناسد؟ بازیگر توانای عرصه تئاتر و سینما و تلویزیون که بازی‌هایش از یاد رفتنی نیست. علاوه بر این او سال‌هاست کارگردانی تئاتر را هم تجربه می‌کند. روستا از جمله هنرمندانی است که همیشه و همواره دغدغه تئاتر داشته است. او بخش تجلیل از هنرمندان را مثبت ارزیابی می‌کند. اما در کنار این معتقد است تجلیل واقعی زمانی است که بستری مهیا شود که همه تئاتری‌ها بتوانند کار کنند. می‌گوید: آن زمان

گفت و گو با هنرمندان بخش بزرگداشت جشنواره

تجلیل، آغاز یک حرکت تازه و آرمانی

نوید دهقان

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر
شماره دهم، جمعه، یازدهم بهمن ماه ۱۳۸۷

آنچه دیروز گذشت

جشنواره تمام شد و باید منتظر جشنواره سال بعد با نمایش‌ها و برنامه‌های متنوعی که خواهد داشت بود. دهم بهمن گذشت، ۹ روز از بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر گذشت. ۱۲ نمایش صحنه‌ای، یک نمایش خیابانی، یک نمایشنامه خوانی، دو رادیونمایش و یک نشست پژوهشی حاصل کار دیروز جشنواره بود. در این روز سالن اصلی تئاتر شهر به دلیل مراسم معرفی بهترین‌های تئاتر ایران پذیرای هیچ اجرایی نبود. همچنین تالار وحدت نیز به خاطر آماده‌سازی مراسم معرفی بهترین‌های جشنواره در بخش بین‌الملل اجرایی نداشت. تالارهای چهارسو، قشقای، سایه، کارگاه نمایش، تماشاخانه سنگلیج، مولوی، خانه نمایش، محراب، اسوه و فردوسی، سالن‌های پذیرای نمایش‌های صحنه‌ای در این روز بودند. استقبال چشمگیر در این روز ما را آنقدر حیرت زده کرده که عاجزیم از نوشتن این همه شور و اشتیاق، نمایش خیابانی «آزمون سنار» هم که در پارکینگ تالار وحدت اجرا شده آنقدر مورد توجه تماشاگران قرار گرفته بود که تا چند دقیقه به‌طور مداوم گروه را مورد تشویق قرار داده بودند. در بخش رادیو تئاتر با سپری شدن آخرین روز، خیل عظیمی از مشتاقان برای آخرین بار در این دوره از دو نمایش «تیغ کهنه» و «شب تنها» دیدن کردند. «از درون به برون» عنوان آخرین نمایشنامه‌ای بود که در ساعت ۱۵ در سالن کنفرانس تئاتر شهر خوانده شد که اتفاقاً با استقبال بی‌نظیری همراه بود. آخرین نشست پژوهشی با میشل کر - مدیر شبکه بین‌المللی هنرهای نمایشی معاصر - در ساعت ۱۰ صبح در سالن کنفرانس تئاتر شهر با حضور هنرمندان و مشتاقان این عرصه برگزار شد. حالا دیدید که دوره بیست و هفتم جشنواره نیز چه زود تمام شد. ما از روز اول توصیه کردیم که نمایش‌های امسال جشنواره چقدر دیدنی است. در نهایت خدا را شکر که ستون‌های تئاتر شهر صحیح و سالم باقی ماند تا (البته امیدواریم) جشنواره سال بعد.

تقدیر ویژه دبیر جشنواره

از قول دبیر محترم جشنواره که تازه از مراسم اختتامیه معرفی بهترین‌های نمایش ایرانی برگشته، مأموریم بنویسیم که زحمات همه همکاران جشنواره در همه بخش‌ها ستودنی است اما تأکید دبیر جشنواره بر تقدیر ویژه از برو و بچه‌های فنی تالارهاست که هر روز با تلاش بی‌وقفه و تعویض هر روزه دکورها و نورها، کاری بزرگ را به سرانجام رساندند، به قول بعضی‌ها مخصوصاً تشکر می‌شود!

... باز هم باقی قضایا و تمام

جشنواره تمام شد. این یک جمله خبری است، اما در ته این جمله خبری به جز خاطره‌های بسیار، نوعی غم دوست‌داشتنی موج می‌زند. روزهای دوست‌داشتنی جشنواره تمام شده است اما جشنواره تمام نشده است. جشنواره در خاطره‌هاست!

آنچه که ما دوست داشتیم؛ شب‌های پرکار و زیبایی بود که به خاطر تئاتر شکل گرفتند اما به احترام انسانیت که جوهره هنر است رنگ و شکل ماندنی به خود گرفتند همه سختی‌ها گذشته است. چه تئاترهایی که دیدیم و چه بلیت‌هایی که گیرمان نیامد! و چه نمایش‌هایی که فکر می‌کردیم محشر می‌شوند و نبودند و چه نمایش‌هایی که ما را مسحور خود کرده‌اند. جشنواره بیست و هفتم تمام شده است! همین یک جمله کافی است که بدانیم هیچ چیز این دنیا ماندگار نیست. در طول روزهایی که ما در بولتن جشنواره کار می‌کردیم لحظات خوب و دوست‌داشتنی را آنقدر زیاد بودند که اندک خاطرات تلخ محو شوند. وقتی حسین یارسانی نامه دکتر منتظری را دادند که هم به شکل و شمایل بولتن و هم محتوای آن نظر داشتند یا اظهار لطف هنرمندان و اهالی محترم مطبوعات و رسانه‌های گروهی همه و همه ما را دلگرم می‌کرد...

در کنار آن انتقاداتی که بنا بود دامن من را بگیرد و ناخودآگاه دامن بولتن را گرفت نه تنها باعث دلسردی نشد بلکه به یمن نفس گرم این ایام و به یمن حرکت انسان‌ساز تئاتر امروز ایران باعث جهد و تلاش ما در رسیدن به اهدافمان شد. دنیا تا دلتان بخواد جای دوستی است و کدورت مشکلی از دنیا و انسان‌های آن حل نمی‌کند!

برای نوشتن یادداشت آخر رمقی نمانده است که ۱۰-۱۲ روز کار پر استرس شبانه‌روزی ما را به نقطه پایانی یک «تولید دوستانه» رسانده است. از همه همکارانی که در همه بخش‌های این روزنامه ۱۰ روزه به ما کمک کردند نهایت تشکر را دارم. و از همه دوستانی که با کلام گرم یا به مهر سرد! مشوق یا منتقد ما بودند تشکر می‌کنم. از اعتمادی که جشنواره ۲۷ به تیم کاری ما داشت هم، ایضاً. من نمی‌توانم از مهر و محبت دبیر محترم جشنواره که مدیر مسئول ما بود و حسن اعتماد مدیرکل محترم مرکز هنرهای نمایشی و همراهی تک‌تک افراد دبیرخانه جشنواره؛ جلال تجنگی، با آن پیگیری مهربانانه، بچه‌های صمیمی روابط عمومی جشنواره که تمام تلاششان رضایت مخاطبان بود و همین‌طور همه کارکنان مجموعه‌های تئاتری کشور و گل سرسبد این مجموعه‌ها، تئاتر شهر که ایستادن و مثبت بودن را به همه ما یادآور شدند فراموش کنم. در این جشنواره انسان‌های بسیاری فقط به خاطر فرهنگ ایران، خالصانه تلاش کرده‌اند که به ثمر نشستن جشنواره، مرز کار آنان است. اما بد نیست بدانید که بعضی از این دوستان کمترین‌ها را هم از خود دریغ کردند. مثل همین رسول صادقی خودمان که مهربانی را معنای کند در کنار کاربلدی و احساس مسئولیت! ما می‌دانیم که فرصت نکرد دو کلمه برای روزنامه جشنواره چیزی بنویسد اما یادمان نمی‌رود که تلاشش را باخته نباشیدی ستایش کنیم. در طول همه این سال‌ها یاد گرفته‌ام که به آینده نگاه کنم و کمتر به تلخی‌ها. حجم خوبی‌ها آنقدر زیاد بود که نمی‌توان در یک جمله بیان کرد پس بادی‌ها را ببینیم و در مرز خوبی‌ها منتظر رسیدن بادی‌ها به سرزمین خوبی‌ها باشیم!

سیاهه تشکر من جای بسیار دارد که اگر فرصت نوشتن هم نباشد، در دل ما جای دارد. مثلاً این برداران پاکدل، مخصوصاً مسعودشان که از عکس ایشان بهره بردیم و رضا معطریان که علاوه بر عکس هایش از نظر هایش.....

خدای من! وقتی بناسد که از خوبی‌ها بنویسم آنقدر زیاد است که فرصت کم مجال را از قلم می‌گیرد.... ما مهربانان بسیاری را در جشنواره بیست و هشتم انتظار می‌کشیم حتی اگر خودمان نباشیم. پس جشن‌های هنری فجر را قدر بدانیم و از فرصت دیدن فیلم پس از خاطره خوب تئاتر ۸۷ لذت ببریم!

باقی بقایاتان
جلیل اکبری صحت

سر ارادت ما و آستان حضرت دوست که هر چه بر سر ما می رود ارادت اوست

سلام

جامعه تئاتری کشور محسوب می شود. امید خالصانه ما، صعود کیفی و سال به سال آثار در کنار رشد آماری آن است و خاضعانه از جامعه تئاتر و کسانی که قلبشان برای این هنر مقدس می تپد، خواهشمندیم جهت اعتلای کیفی این هنر ارزنده بیش از پیش همت کنند. انقلاب اسلامی کشورمان به اتکای جانهای عاشق و خسته و سوخته مردم اندیشمند ایران به بار نشست و به سی سالگی رسید. اعتماد و تلاش و اعتبار همین جانهای قدسی، برای اعتلای جایگاه فرهنگی کشور عزیزمان در عرصه های بین المللی مورد نیاز و کافی است. قلب هایی تپیده و عاشقانه هم تپیده که امروز ما اینجا هستیم. آرزوی تپیدن خستگی ناپذیر این قلب ها هنوز و همیشه با ماست.

در خاتمه از همکاری و مشارکت ارزشمند سازمان فرهنگی - هنری شهرداری تهران

مدیریت امور نمایشی ارتش جمهوری اسلامی

مدیریت هنرهای نمایشی حوزه هنری

مدیریت تالار محراب و اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان تهران

مدیریت مرکز هنرهای نمایشی رادیو، مدیریت و همکاران شبکه های ۲ و ۴ و ۵ سیمای جمهوری اسلامی ایران

مدیریت تالار مولوی و مجموعه جهاد دانشگاهی و تالار اسوه خانه هنرمندان ایران

خانه تئاتر

مدیریت بنیاد رودکی و پرسنل محترم تالارهای وحدت و فردوسی - قدر دانی و سپاسگزاری می نمایم. همچنین از احراست محترم، همکاران

بولتن و کاتولوگ و همه اصحاب رسانه های تصویری مکتوب. ... و پرسنل سختکوش تالارهای نمایشی تحت پوشش مرکز هنرهای

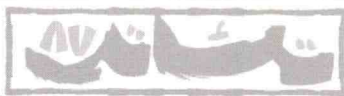
نمایشی تشکر و قدر دانی دارم.

و اما جمله آخر: آنچه در این جشنواره خوب درخشید و مورد توجه قرار گرفت و همه به آن افتخار می کنیم همت هنرمندان بود و سختکوشی هایشان؛ و آنچه کمبود بود و نارسایی و اذیت شدن ها، از من

بود و محدودیت توانایی هایم. این رابه آن ببخشید و حلالم کنید.

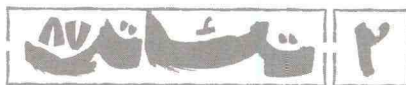
والسلام
حسین مسافر آستانه دبیر بیست و هفتمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر

به سنت هر ساله جشنواره، بردوش من است که به عنوان دبیر، گزارشی از شاخص های این دوره و آمار و ارقام و ویژگی های آن خدمت شما عرض کنم که همین می کنم اما آن گونه که مصدع نشوم و مجال از مراسم نگیرم. بیست و هفتمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر به نام انقلاب اسلامی و به یاد سی سالگی آن آذین شده و همین نگاه، برکاتی را در کنار خود داشت. در این دوره از جشنواره، قاطبه تربیت شدگان تئاتری پس از انقلاب در حوزه دانشگاه، در گروه های ارزیابی آثار طی مراحل مختلف حضور داشتند. و چه نیکو که در دل آثار هم حضور پررنگ فارغ التحصیلان تئاتر پس از انقلاب در سمت های مختلف قابل رد یابی بود. در این دوره، برعکس دوره های قبل حدود ۵۵ درصد از آثار راه یافته به مرحله بازبینی، در جشنواره حضور پیدا کردند و این امر به واسطه سیاستگذاری خاص این دوره، عملی شد. سنت در دوره های قبل این بود که در مرحله بازخوانی آثار، سه برابر ظرفیت نهایی برای شرکت در مرحله بازبینی معرفی می شدند که این امر خواه ناخواه برای گروه هایی که در فهرست تأیید شده آثار جشنواره قرار نمی گرفتند، مشکلاتی ایجاد می کرد. خوشبختانه این نتیجه در شرایطی گرفته شد که زمان بندی اعلام شده در فراخوان این دوره، به طور دقیق رعایت اجرا شد. دوره بیست و هفتم از جهت دیگری هم حائز اهمیت است. امسال ۱۳۶ اثر خارجی، تقاضای حضور در جشنواره را داشتند که این امر، حاکی از مقبولیت جهانی جشنواره و جایگاه تثبیت شده آن میان جشنواره های تئاتری جهان است. از میان یکصدوسی و شش متقاضی، دوازده اثر از کشورهای آلمان، کانادا، هلند، فرانسه، لهستان، انگلستان، مجارستان و گرجستان که از میان آنها لهستان با سه نمایش و فرانسه با دو نمایش، کشورهایی بودند که با بیش از یک اثر در جشنواره حضور یافتند و در کنار آثاری بخش مسابقه بین الملل به رقابت پرداختند. پنج نمایش هم در بخش ملل که ویژه کشورهای اسلامی بود از پنج کشور آذربایجان، تاجیکستان، افغانستان، عراق و سودان حضور یافتند. مجموعاً در این دوره از جشنواره ۱۳۷ اثر در بخش های صحنه ای، خیابانی، رادیویی و نمایشنامه خوانی، با مجموع ۲۹۸ اجرا در طول ایام جشنواره، حضور داشتند و از این میان سهم شهرستانها تنها ۵۱ نمایش بود که رقم قابل توجه و توفیق شایان اعتنایی برای برگزار کنندگان و

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر

مدیر مسئول: حسین مسافر آستانه سردبیر: جلیل اکبری صحت دبیر تحریریه: آزاده سهرابی مدیر هنری: فرشاد آل خمیس دبیر عکس: رضا معطریان
دبیر نقد: ندا انتظامی بخش انگلیسی: علی عامری مهابادی مدیر داخلی: فرزانه تازی وردی اجرای صفحات: سمیه خمسه تحریریه: نوید دهقان، رضا آشفته انسیه
کریمیان، امید بی نیاز، مهدی عزیزی، مژگان بنان، مهدی نصیری، عباس غفاری حسن پارسایی، بهمن عبدالهی، بهاره برهانی، پیمان شوقی عکاسان: حمید فروتن،
ناصر عرفانیان رضاموسوی، رنوفه رستمی، سارا ساسانی، حسین سلمان زاده، میلاد پیامی، حسین اینانلو، مهدی حسینی، مانی لطفی زاده حروف نگار: ابراهیم نجفی
ویرایش و نمونه خوانی: داریوش آزاد باسپاس از: حسین پارسایی، حسین نوروزی، رسول صادقی، جلال تجنگی

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر
شماره دهم، جمعه، یازدهم بهمن ماه ۱۳۸۷

ششمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر

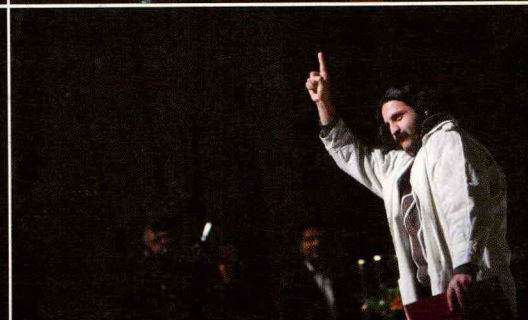
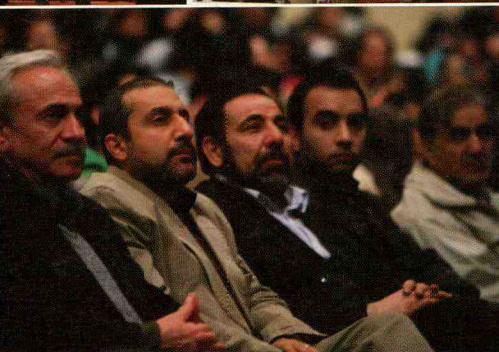
شماره دهم

جمعه

یازدهم بهمن ۱۳۸۷

آغاز راه جشنواره بیست و هشتم یادداشت دبیر جشنواره

نقدی بر نمایش‌های
کابوس‌های یک پیر مرد بازنشسته
خائن ترسو، همه چیز درباره آقای ف

No.9
Thursday
January 29th

Daily Bulletin of the 27rd
International Fadjr Theater
Festival

Theater'87

The Second Day of Seminar on Theater in Islamic Countries Held

Concern for Theater

In the presence of theater artists and experts from Turkey, Azerbaijan, Pakistan and US the second day of Seminar on Theater in Islamic Countries was held yesterday, January 28 in the Conference Hall of City Theater.

Pakistan and a Theater Originated from Traditions

At the beginning of this seminar, Malihe Gohar, the artistic director of Ajuka Theater Company expressed her pleasure for her presence in Iran: "When we look upon countries like, Iran we realize that there has been an ancient tradition of theater. I myself intend to represent my perception of Pakistani identity in theater. Nearly 30 years ago when we started our work we had not a theater background to base our works on it. As a matter of fact we didn't have traditional something as Pakistani Theater. Nevertheless we had a traditional popular Theater which was not supported by government and actually was declining. We had no problem with content because our theater was political, but we had to explore the issue of form to realize the appropriate theatrical form." She said.

"Our selected form was rooted in our traditions and we tried to remake such a traditional form in theater. Actually we linked contemporary arts with our traditions. We go to villages and stage the plays which display the problems of rural people. We are involved in various activities including translation, adaptation and so on. We have always faced problems in theater but after the demise of military dictatorship in the beginning of 1980s when Binazir Buto took the office, a better milieu was provided for theater work in Pakistan," Gohar noted.

She then explained about the current situation of theater in her country: "There are 4 theater companies in Pakistan which offer quality works but we don't teach theater in our universities and theatrical works are based on personal experiences. We have a good relation with people of India who teach us because we have the same traditions, language and can easily work with them. Our earlier relations with countries like the UK and Germany who have powerful theatrical traditions have been cut off because of the economic problems of our country. We have found ways to communicate with the audience.

Turkey and Modern Theater

Following the session, Jalal Mordniz from Turkey presented an article and said: "Modern theater in Turkey appeared from the middle of 19th century by Armenian artists. Of course, merely Armenian artist were working at that theater. But modern Turkish theater was initiated in 1930s, after the establishment of republic government in Turkey. In line with the policies of the republic for using the same language throughout the country, theater was developed and even reached to different villages.

The republicans were regarded their state as a symbol for modern theater. The governmental organization of Turkish theater was founded in 1949 and currently has been constituted as a central administration. In 12 years it has achieved the 43 theater halls and 800 actors."

